# ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
# DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 6 KATOWICE, DNIA 10 MARCA 1946


Poz. **T R E Ś Ć :** Str.


**DZIAŁ URZĘDOWY:**

**Dekrety:**

89.—z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu . . . . . . . . . . 69

90.—z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 73

91.—z dnia 22 grudnia 1945 r. o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich . . . . . . . . . . . 74

**Zarządzenie Ministra Skarbu:**

92.—z dnia 1 lutego 1946 r. o przyjmowaniu przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r. 75

**Rozporządzenie Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:**

93.—z dnia 7 lutego 1946 r. w sprawie zwalczania zarazy stadniczej koni . . . . . . . . . . . 73

**Okólniki Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego:**

94.— z dnia 16 stycznia 1946 r. w sprawie egzekucji grzywien administracyjnych . . . . . . . . . 75

95.— z dnia 17 stycznia 1946 r. w sprawie usprawnienia ewidencji i kontroli ruchu ludności — zakładanie rejestrów mieszkańców . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 76

96.—z dnia 22 stycznia 1946 r. w sprawie przekazania opieki nad dziećmi i młodzieżą władzom oświatowym 79

97.—z dnia 12 lutego 1946 r. w sprawie wypłaty dodatku zachodniego pracownik. samorządu terytorialnego . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 79

**Pisma okólne Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego**

98.—z dnia 29 grudnia 1945 r. w sprawie obrotu przetworami mięsnymi, wędlinami i innymi wyrobami mięsnymi . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . . 79

99.—z dnia 11 stycznia 1946 r. w sprawie Centrali Sprzedaży Kamienia . . . . . . . . . . . 80

100.—z dnia 14 stycznia 1946 r. w sprawie ochrony mieszkań pracowników delegowanych służbowo . . . 81

101.—z dnia 14 stycznia 1946 r. w sprawie ewidencji koni i wozów — wpisy i wykazy . . . . . . . 81

102.—z dnia 22 stycznia 1946 r. w sprawie wyjazdów delegacyj handlowych za granicę . . . . . . . 82

103.— z dnia 7 lutego 1946 r. w sprawie zwalczania świerzbu koni . . . . . . . . . . . . . 82

104.—Komunikat w sprawie reaktywowania Sądu Pracy w Katowicach . . . . . . . . . . . . . 83

**DZIAŁ NIEURZĘDOWY:**

Rejestr stowarzyszeń — Wydawnictwa — Obwieszczenia sądowe — Zgubione dokumenty . . . . 83


# DZIAŁ URZĘDOWY

## 89.

## D E K R E T

z dnia 21 grudnia 1945 r.

**o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu**

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 27, z dnia 13 lutego 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

*Przepisy ogólne.*

**Art. 1.** W celu racjonalnego wykorzystania uszczuplonego wskutek wojny zapasu lokali oraz planowego uregulowania publicznych potrzeb lokalowych wprowadza się w okresie czasu, dopóki odbudowa zniszczonych miast i osiedli nie zapewni dostatecznej ilości pomieszczeń dla instytucyj publicznych oraz nie zaspokoi potrzeb mieszkańców tych miast i osiedli, publiczną gospodarkę lokalami mieszkalnymi i użytkowymi, bądź też publiczną kontrolę najmu lokali na zasadach przepisów dekretu niniejszego.

**Art. 2. 1.** Publiczną gospodarkę lokalami stosuje się w m. st. Warszawie oraz w miastach Łodzi, Gdańsku, Lublinie, Krakowie, Katowicach i Poznaniu.

2. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzić w całości lub w części publiczną gospodarkę lokalami w innych miastach, a także w gminach wiejskich.

3. Wprowadzając gospodarkę publiczną lokalami w osiedlach podmiejskich, Rada Ministrów może podporządkować tę gospodarkę władzom kwaterunkowym miasta zainteresowanego.

4. W miejscowościach, nie objętych przepisami o publicznej gospodarce lokalami, miejskie (gminne) rady narodowe mogą — z inicjatywy własnej lub na wniosek władzy, sprawującej nadzór nad organami wykonawczymi danej jednostki terytorialnej — wprowadzić w drodze uchwały, publicznie ogłoszonej, kontrolę najmu lokali w myśl przepisów rozdziału III dekretu niniejszego.

**Art. 3.** Przepisom dekretu niniejszego nie podlegają:

a) pomieszczenia zajmowane przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i osoby, korzystające z prawa zakrajowości oraz urzędy konsularne;

b) świątynie i domy modlitwy wszystkich uznanych w Państwie wyznań religijnych;

c) budynki i lokale wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie przepisów szczególnych.

## Rozdział II.
### Publiczna gospodarka lokalami mieszkalnymi i użytkowymi.

**Art. 4.** 1. W miastach i osiedlach, objętych publiczną gospodarką lokalami, samodzielne mieszkania i pomieszczenia sublokatorskie mogą zajmować tylko osoby, mające prawo uzyskania przydziału mieszkania lub pomieszczenia sublokatorskiego w mieście (osiedlu).

2. Prawo uzyskania przydziału (ust. 1) mają osoby, których zawód, wykonywana praca lub zajmowane stanowisko wymaga zamieszkania w mieście (osiedlu), a mianowicie:

a) posłowie do Krajowej Rady Narodowej;
b) osoby, zatrudnione w urzędach i władzach państwowych i samorządowych, przedsiębiorstwach państwowych i samorządowych, instytucjach prawno-publicznych, stowarzyszeniach wyższej użyteczności oraz osoby, zatrudnione w szkołach i zakładach oświatowych;
c) wojskowi oddziałów, stacjonujących w mieście (osiedlu);
d) osoby zasiadające w organach ustrojowych i wykonawczych miasta (osiedla) oraz instytucyj publiczno-prawnych;
e) duchowni wyznań uznanych przez Państwo;
f) osoby zatrudnione w Związku Rewizyjnym Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej i należących do niego spółdzielniach oraz w związkach zawodowych i organizacjach społecznych;
g) osoby wykonywujące wolny zawód, zarejestrowane we właściwej izbie samorządu;
h) osoby prowadzące gospodarstwo rolne lub warzywniczo-ogrodnicze oraz osoby zatrudnione w tym gospodarstwie, o ile nie przekraczają liczby osób potrzebnych do prowadzenia gospodarstwa, ustalonej przez właściwe władze;
i) osoby prowadzące zakłady przemysłowe, handlowe i rzemieślnicze oraz osoby zatrudnione w tych zakładach, o ile nie przekraczają liczby osób potrzebnych do prowadzenia zakładu, którą ustalą właściwe władze;
j) młodzież pobierająca naukę w szkołach wyższych, średnich i zawodowych.

3. Miejska (gminna) rada narodowa może przyznać prawo uzyskania lokalu osobom, nie wymienionym w ust. 2.

**Art. 5.** 1. Poza wyjątkami, wynikającymi z przepisów dekretu niniejszego, prawo zajmowania samodzielnego mieszkania lub lokalu użytkowego w całości lub w części przysługuje jedynie na podstawie przydziału, wydanego przez właściwą władzę kwaterunkową.

2. Pomieszczenia sublokatorskie mieszkalne mogą być zajmowane zarówno w drodze swobodnego podnajmu, jak również w drodze przydziału, wydanego przez władzę kwaterunkową. Swobodny podnajem wymaga potwierdzenia władzy kwaterunkowej. Nie wolno oddawać w podnajem pomieszczeń osobom, które nie mają prawa uzyskania przydziału lokalu.

3. Przy wyznaczaniu pomieszczeń sublokatorskich w drodze przydziału, najemcy (głównemu lokatorowi) przysługuje prawo wyboru izb, które w granicach ustalonych norm zaludnienia chce zachować do osobistego użytku.

4. Przydzielając pomieszczenia sublokatorskie osobom, zatrudnionym w służbie państwowej lub samorządowej, władza kwaterunkowa może zobowiązać głównego lokatora do dostarczenia tym osobom na czas używania pomieszczenia najbardziej koniecznych sprzętów domowych, jeżeli posiada je w większej ilości, niż potrzebne do jego osobistego użytku.

**Art. 6.** 1. Miejska (gminna) rada narodowa może ustalić normę zaludnienia mieszkań, określając minimalną liczbę osób, jaka powinna przypadać na jedną izbę oraz minimalną powierzchnię użytkową mieszkania na jedną osobę, a także odchylenia od powszechnej normy, jakie mogą być czynione bądź z uwagi na rozkład lokalu, bądź dla osób, które ze względu na zajmowanie szczególnie odpowiedzialnego stanowiska w służbie publicznej lub pracy społecznej, albo z tytułu wykonywania swego zawodu lub z uwagi na stan zdrowia, wymagają specjalnych warunków mieszkaniowych.

2. Ustalając normy zaludnienia mieszkań, miejska (gminna) rada narodowa określi, jakie osoby, nie mające prawa do uzyskania przydziału mieszkania, a należące do rodziny lub domowników osoby uprawnionej, będą uwzględnione przy ustalaniu liczby osób, zajmujących mieszkanie.

3. Przepisy, normujące powierzchnię lokalu, mogą być wydane również dla biur, zakładów i innych lokali użytkowych, nie będących w użytkowaniu Państwa, samorządu i innych osób prawnych prawa publicznego, a to w porozumieniu z właściwymi władzami i organami nadzorczymi. Przepisy art. 29 mają tu odpowiednie zastosowanie.

**Art. 7.** 1. Jeżeli po ustaleniu i podaniu do publicznej wiadomości normy zaludnienia mieszkań posiadacze mieszkań w terminie, zakreślonym przez miejską (gminną) radę narodową, nie dopełnią w drodze podnajmu zajmowanych mieszkań do określonej normy zaludnienia, mieszkania ich mogą być przez władzę kwaterunkową przymusowo dopełnione.

2. Przepis ustępu poprzedzającego nie odnosi się do mieszkań służbowych.

3. W razie stwierdzenia przeludnienia mieszkania, władza kwaterunkowa obowiązana jest, w miarę możności, dać do dyspozycji zainteresowanego inne większe mieszkanie lub przekwaterować sublokatorów.

4. Część lokalu użytkowego, przekraczająca normy powierzchni, ustalone według art. 6 ust. 3, może być przez władzę kwaterunkową wyjęta z użytkowania danej osoby lub instytucji z uwzględnieniem jednakże niezbędnych warunków dla prawidłowego przebiegu pracy w lokalu użytkowym.

**Art. 8.** 1. W domach, stanowiących własność Państwa, samorządu, instytucji społecznych i spółdzielni mieszkaniowych lub też przydzielonych tym instytucjom do użytkowania w całości, właścicielowi lub użytkownikowi służy prawo wskazania najemcy z tym zastrzeżeniem, że przydział lokalu może obejmować tylko osoby, posiadające uprawnienia do uzyskania przydziału lokalu i że przydział ten zostanie potwierdzony przez władzę kwaterunkową.

2. Niewskazanie najemcy w zakreślonym terminie uprawnia władzę kwaterunkową do przydziału lokalu we własnym zakresie działania.

3. W domach, wymienionych w ust. 1, kontrola wykorzystania powierzchni lokali zgodnie z ustalonymi dla danego miasta normami i określenie wolnej do podnajmu powierzchni lokalu należy do władzy kwaterunkowej.

4. Przepisy ustępów poprzedzających nie odnoszą się do budynków mieszkalnych, położonych w obrębie zakładów przemysłowych lub przedsiębiorstw państwowych, a przeznaczonych dla osób zatrudnionych w tych zakładach i przedsięb. Gospodarkę lokalami mieszkalnymi w tych zakładach i przedsiębiorstwach wykonują właściwe organa zarządzające. Wojewódzka komisja lokalowa ma jednak prawo kontroli gospodarki mieszkaniowej w takich budynkach i może zastrzec sobie prawo dysponowania wolnymi lokalami.

**Art. 9.** 1. Władza budowlana może na wniosek władzy kwaterunkowej zarządzić przerobienie samodzielnego mieszkania ponad trzyizbowego na dwa lub więcej samodzielnych mieszkań, a jeśli tego właściciel nieruchomości nie dopełni w oznaczonym terminie — wykonać tę przeróbkę na jego rachunek i w przypadku nieściągalności sumą wyłożonych kosztów obciążyć hipotecznie daną nieruchomość.

2. Prawomocne orzeczenie władzy budowlanej, wydane na podstawie ust. 1, jest tytułem do dokonania wpisu hipotecznego.

**Art. 10.** 1. Wszelkie umowy o najem lokali, zawarte wbrew przepisom niniejszego dekretu, są zabronione i nieważne.

2. Z chwilą objęcia lokalu na podstawie udzielonego przydziału, zawiązuje się z mocy samego prawa pomiędzy właścicielem nieruchomości lub głównym lokatorem a osobą, której lokal przydzielono, stosunek najmu lub podnajmu.

**Art. 11.** 1. O każdym zwolnieniu samodzielnego mieszkania albo lokalu użytkowego, właściciel lub zarządca nieruchomości winien w ciągu 3 dni zawiadomić władzę kwaterunkową.

2. Obowiązek, przewidziany w ustępie poprzedzającym, może być rozciągnięty przez miejską (gminną) radę narodową w związku z wprowadzeniem norm zaludnienia mieszkań także i na pomieszczenia sublokatorskie.

3. W razie wprowadzenia norm zaludnienia, miejska (gminna) rada narodowa może nałożyć na właścicieli lub zarządców nieruchomości oraz głównych lokatorów obowiązek zgłaszania do władzy kwaterunkowej lokalu niedostatecznie zaludnionego.

**Art. 12.** 1. Zabronione i nieważne są umowy o odstępne w jakiejkolwiek postaci na rzecz ustępującego najemcy (podnajemcy) lub właściciela nieruchomości, bądź na rzecz innej osoby, jak również o wynagrodzenie za pośrednictwo przy najmie i wyszukaniu lokalu lub o świadczenia, nie pozostające w bezpośrednim związku z najmem (podnajmem).

2. Nie wolno lokali mieszkalnych przeznaczać na cele handlowe, przemysłowe, rozrywkowe i inne prywatne cele niemieszkaniowe, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych nieodzownymi potrzebami publicznymi.

3. Zakaz, przewidziany w ust. 2, nie odnosi się do przypadków, gdy część lokalu niezbędna jest do wykonywania zawodu w mieście (osiedlu) przez uprawnione do tego osoby.

**Art. 13.** 1. W razie utraty prawa do przydziału lokalu (art. 4), przydział lokalu może być cofnięty i opróżnienie lokalu winno nastąpić w ciągu 3 miesięcy od stwierdzonej przez władzę kwaterunkową daty utraty tego prawa.

2. Z mieszkania samodzielnego, zwolnionego przez najemcę, można usunąć podnajemców, przydzielając im pomieszczenia zastępcze.

**Art. 14.** 1. W miastach, objętych przepisami o publicznej gospodarce lokalami, zarządy miejskie, kierując się potrzebami gospodarczymi oraz miejscowymi możliwościami lokalowymi, sporządzą plan rozmieszczenia poszczególnych rodzajów przedsiębiorstw przemysłowych, handlowych i rzemieślniczych oraz innych placówek gospodarczych.

2. Plan rozmieszczenia przedsiębiorstw i placówek gospodarczych winien najpóźniej w ciągu 3 miesięcy uzyskać zatwierdzenie specjalnej komisji, wyznaczonej przez Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami. Jeżeli komisja nie zatwierdzi planu w tym terminie, plan staje się prawomocny po upływie tego terminu. W skład komisji wchodzą również przedstawiciele miejskiej rady narodowej.

3. Z chwilą zatwierdzenia planu rozmieszczenia przedsiębiorstw i placówek gospodarczych, zgodnie z ustępami poprzedzającymi, władze kwaterunkowe obowiązane są w ramach publicznej gospodarki lokalami stosować się do tego planu.

4. Plan rozmieszczenia winien uwzględnić zapewnienie lokali dla wszystkich istniejących przedsiębiorstw przemysłowych, rzemieślniczych i handlowych z wyjątkiem przedsiębiorstw handlu rozwoźnego, obnośnego i jarmarcznego. Ilość przedsiębiorstw, których dotyczy powyższy wyjątek, może ulec redukcji.

**Art. 15.** 1. W ciągu trzech miesięcy po podaniu w drodze obwieszczenia do publicznej wiadomości planu rozmieszczenia przedsiębiorstw, ustalonego na podstawie art. 14, zarząd miejski może nakazać translokację poszczególnych przedsiębiorstw zgodnie z tym planem oraz usunięcie z lokali przedsiębiorstw, nie objętych tym planem.

2. Prawomocna decyzja, wydana na podstawie ustępu poprzedzającego, daje zarządowi miejskiemu prawo do usuwania z mieszkań i pomieszczeń sublokatorskich wszystkich osób, prowadzących przedsiębiorstwa usunięte z lokali i osób zatrudnionych w tych przedsiębiorstwach — chyba, że osoby, zajmujące mieszkania lub pomieszczenia sublokatorskie, mają prawo do uzyskania przydziału z innego tytułu (art. 4).

3. Władza kwaterunkowa może uzależnić zgodę przydziału lokalu na założenie lub rozszerzenie działalności przedsiębiorstwa:

a) od stwierdzenia, że istnieje możliwość zapewnienia mu koniecznej ilości lokali dla warsztatu pracy i mieszkań dla pracowników,
b) od zobowiązania się przedsiębiorstwa do zapewnienia potrzebnej ilości lokali drogą odbudowania czy wyremontowania na ten cel lokali w zniszczonych domach lub wybudowania nowych domów.

4. Władza kwaterunkowa w porozumieniu z władzą budowlaną może zażądać od istniejących już przedsiębiorstw — za zgodą właściwej władzy państwowej — wykonania w określonym terminie budowy, odbudowy lub remontu określonej ilości lokali dla potrzeb tego przedsiębiorstwa i jego pracowników.

5. Przepisy art. 29 mają tu odpowiednie zastosowanie.

**Art. 16.** 1. Analogicznie do przepisów art 14. i 15 zarząd miejski za zgodą właściwej rady narodowej lub na zarządzenie prezydium hierarchiczne wyższej rady narodowej opracowuje plan rozmieszczenia w mieście instytucyj i placówek kulturalnych i społecznych.

2. Przepisy art. 14 ust. 2 i 3 oraz art. 15 mają tu odpowiednie zastosowanie.

**Art. 17.** Przy przydzielaniu lokali użytkowych pierwszeństwo do uzyskania lokali służy przedsiębiorstwom państwowym, samorządowym lub będącym pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwom o charakterze społecznym lub działającym w interesie publicznym, a spośród innych — należącym do osób, posiadających odpowiednie kwalifikacje zawodowe.

**Art. 18.** 1. Osoby, które uzyskały przydział lokalu mieszkalnego lub użytkowego — w mieście (osiedlu), mogą być usunięte z lokalu (art. 25 lit. b) po uprzednim dostarczeniu im innego lokalu zastępczego. Osoby te mają prawo do otrzymania zwrotu kosztów przeprowadzki. Decyzja w przedmiocie zwrotu kosztów przeprowadzki określi ich wysokość i podlega natychmiastowej wykonalności.

2. Koszty przeprowadzki, o których mowa w ustępie poprzedzającym, ponosi osoba prawna lub instytucja, na korzyść której dokonano usunięcia z lokalu.

## Rozdział III.

## Publiczna kontrola najmu lokali

**Art. 19.** 1. W miastach i osiedlach, w których nie została wprowadzona publiczna gospodarka lokalami, mogą miejskie (gminne) rady narodowe z inicjatywy własnej, bądź na wniosek władzy, sprawującej nadzór nad organami wykonawczymi miasta (osiedla), wprowadzić w drodze uchwały, publicznie ogłoszonej, kontrolę najmu lokali mieszkalnych.

2. Jednocześnie z wprowadzeniem publicznej kontroli najmu lokali powołane zostaną odpowiednie organa rad narodowych (komisje lokalowe), przewidziane dekretem niniejszym.

**Art. 20.** Publiczna kontrola najmu lokali obejmuje uprawnienia władzy kwaterunkowej do:

a) przydzielania lokali na wniosek osób zainteresowanych,
b) regulowania wielkości pomieszczeń zgodnie z przepisami kwaterunkowymi,
c) regulowania stosunków między najemcą a wynajmującym odnośnie używania lokali,
d) wydawania na żądanie władz sądowych opinii w kwestiach odroczenia eksmisji lokatora (sublokatora).

**Art. 21.** Po wprowadzeniu publicznej kontroli najmu lokali właściciele nieruchomości (zarządcy domów) obowiązani są:

a) podawać do publicznej wiadomości w sposób unormowany miejscowymi przepisami kwaterunkowymi, wydanymi przez miejską (gminną) radę narodową, informacje o każdym wolnym lokalu.
b) poddawać kontroli uprawnionych władz lokale, zarówno zajęte, jak i wolne,
c) uzyskać zatwierdzenie władzy kwaterunkowej dla każdej zawieranej umowy najmu pod rygorem jej nieważności.

**Art. 22.** 1. Państwowe władze cywilne i wojskowe oraz władze samorządowe, mają prawo pierwszeństwa

do uzyskania przydziału lokali na publiczne potrzeby kwaterunkowe.

2. Właściwe rady narodowe mają ponadto prawo orzekania, jakie potrzeby lokalowe instytucyj społecznych, współpracujących z samorządem, winny być traktowane jako publiczne potrzeby kwaterunkowe.

**Art. 23.** Przepisom o publicznej kontroli najmu lokali nie podlegają, poza wymienionymi w art. 3, budynki będące własnością Skarbu Państwa, związków samorządu terytorialnego lub osób prawnych prawa publicznego, o ile nie pozostają w używaniu osób i instytucyj prywatnych na zasadzie umów o charakterze prywatno-prawnym.

Rozdział IV.

**Władze kwaterunkowe i komisje lokalowe.**

**Art. 24.** 1. W miastach władzą kwaterunkową jest zarząd miejski, działający przy pomocy specjalnie do tego powołanego wydziału (oddziału, referatu) kwaterunkowego. W miastach wydzielonych mogą być powołane nadto dzielnicowe biura kwaterunkowe. O zakresie czynności wydziału i biur kwaterunkowych należy podać do wiadomości publicznej.

2. W gminach wiejskich władzą kwaterunkową jest zarząd gminny.

**Art. 25.** W ramach publicznej gospodarki lokalami władza kwaterunkowa orzeka w przedmiocie:

a) przydziału lokali (w całości lub części) albo zespołu lokali (budynków);

b) nakazania usunięcia osób z lokali potrzebnych na mieszkania służbowe oraz na lokale dla urzędów, władz, zakładów, przedsiębiorstw i instytucyj państwowych oraz samorządowych, albo będących pod zarządem państwowym, dla stowarzyszeń wyższej użyteczności publicznej i osób prawnych prawa publicznego, a nadto dla mających szczególnie ważne znaczenie gospodarcze przedsiębiorstw społecznych i spółdzielczych zarówno na pomieszczenia użytkowe, jak i mieszkania dla pracowników;

c) nakazania usunięcia osób lub instytucyj nie posiadających prawa uzyskania przydziału lokalu w mieście (osiedlu) z lokali, potrzebnych dla osób lub instytucji, którym prawo to przysługuje, jak również nakazania usunięcia osób, które zajęły lokal bez uzyskania wymaganego przydziału;

d) zajmowania przymusowego pomieszczeń w hotelach, pensjonatach, domach zajezdnych oraz w mieszkaniach prywatnych na przejściowe kwatery służbowe dla pracowników służb publicznych i osób wojskowych;

e) udzielania zezwoleń na zamianę lokali, o ile zamiana ta nie narusza praw innych osób;

f) regulowania wszelkich innych spraw, związanych z publiczną gospodarką lokalami.

**Art. 26.** 1. Właściwe miejskie (gminne) rady narodowe powołają miejskie (gminne) komisje lokalowe (mieszkaniowe) i ustalą wewnętrzną organizację i regulamin czynności tych komisyj.

2. Do zakresu działania miejskich (gminnych) komisyj lokalowych (mieszkaniowych) należy orzekanie na skutek odwołań od decyzji władz kwaterunkowych w sprawach publicznej gospodarki lokalami bądź w sprawach publicznej kontroli najmu, o ile nie należą one do właściwości wojewódzkich komisyj lokalowych, a nadto wykonywanie kontroli społecznej nad funkcjonowaniem władz kwaterunkowych w ramach publicznej gospodarki lokalami lub publicznej kontroli najmu lokali.

3. W miastach. w których utworzone będą dzielnicowe biura kwaterunkowe, miejska rada narodowa powoła nadto dzielnicowe komisje lokalowe (mieszkaniowe) oraz określi i poda do publicznej wiadomości zakres działania poszczególnych komisyj.

4. W przypadku, przewidzianym w art. 2 ust. 3, miejskie (gminne) komisje lokalowe (mieszkaniowe) w osiedlach podmiejskich stają się dzielnicowymi komisjami lokalowymi, o ile miejska rada narodowa danego miasta nie postanowi inaczej.

5. W m. st. Warszawie i m. Łodzi prezydium miejskiej rady narodowej, a w innych miastach (osiedlach) prezydia wojewódzkich rad narodowych, mogą w drodze nadzoru zmienić orzeczenie komisji w przypadku stwierdzenia jawnego pogwałcenia przepisów dekretu niniejszego.

**Art. 27.** 1. Miejska (gminna) rada narodowa może powołać do życia domowe (kolonijne) organa, których celem będzie dopilnowanie, ażeby przepisy, dotyczące publicznej gospodarki lokalami bądź publicznej kontroli najmu lokali, były należycie wykonywane przez mieszkańców poszczególnych nieruchomości, jak również przez zarządców domów i osoby, prowadzące meldunki. Sposób powołania i zakres kompetencji tych organów określą przepisy, wydane przez właściwe rady narodowe.

2. Dla celów wymienionych w ustępie poprzedzającym, można się również oprzeć na organach spółdzielni mieszkaniowych.

**Art. 28.** 1. Dla miast i terenów, poddanych przepisom publicznej gospodarki lokalami bądź publicznej kontroli najmu lokali, powołane zostaną wojewódzkie komisje lokalowe.

2. Wojewódzka komisja lokalowa obejmuje okręg województwa. Składa się ona z przewodniczącego, jego zastępcy oraz członków, delegowanych przez władze rządowe i prezydia wojewódzkich rad narodowych, a w m. st. Warszawie i m. Łodzi przez zarządy miejskie.

3. Sposób powoływania i wewnętrzną organizację wojewódzkich komisyj lokalowych ustali Prezes Rady Ministrów.

**Art. 29.** Do zakresu działania wojewódzkiej komisji lokalowej należy:

a) udzielanie zezwoleń urzędom, władzom, zakładom, przedsiębiorstwom i instytucjom państwowym oraz samorządowym albo pozostającym pod zarządem państwowym, osobom prawnym prawa publicznego oraz stowarzyszeniom wyższej użyteczności publicznej na złożenie wniosku do zarządu miejskiego (gminnego) o przydzielenie lokalu (pomieszczenia) lub budynku na potrzeby własne lub ich pracowników;

b) ustalanie, w jakiej kolejności i w myśl jakich zasad pierwszeństwa wnioski, wymienione pod literą a), mają być uwzględnione;

c) ustalanie, czy przedsiębiorstwo społeczne lub spółdzielcze ma szczególne znaczenie gospodarcze;

d) ustalanie, na wniosek władzy kwaterunkowej, maksymalnej powierzchni biur, zakładów i innych lokali użytkowych, będących w użytkowaniu Państwa, samorządu i innych osób prawnych prawa publicznego;

e) orzekanie na skutek odwołań od decyzyj władz kwaterunkowych w sprawach, w których strona należy do rzędu wymienionych pod lit. a);

f) wykonywanie kontroli nad władzami kwaterunkowymi w zakresie publicznej gospodarki lokalami bądź kontroli najmu lokali z punktu widzenia publicznych potrzeb lokalowych;

g) wykonywanie kontroli i dysponowanie lokalami w budynkach, wymienionych w art. 8 ust. 4.

Rozdział V.

**Nadzór państwowy.**

**Art. 30.** Nadzór państwowy w zakresie strzeżenia interesów państwowych, a w szczególności interesów urzędów państwowych, samorządowych i instytucyj użyteczności publicznej sprawuje Państwowa Komisja Lokalowa, której skład, sposób postępowania i wewnętrzną organizację ustali Prezes Rady Ministrów. Nadzór ten Państwowa Komisja Lokalowa wykonywa w porozumieniu z właściwymi radami narodowymi, co nie narusza uprawnień nadzorczych Ministra Administracji Publicznej w stosunku do samorządowych organów wykonawczych.

Rozdział VI.

**Postępowanie i przepisy karne.**

**Art. 31.** W toku postępowania przed władzami kwaterunkowymi oraz komisjami lokalowymi stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, o ile nie wynika inaczej z przepisów dekretu niniejszego.

**Art. 32.** 1. Władza kwaterunkowa przed wydaniem decyzji winna dać możność osobom interesowanym złożenia wyjaśnień i przedstawienia dowodów.

2. Osobami interesowanymi w rozumieniu dekretu niniejszego są: właściciel lub zarządca nieruchomości, posiadacz lokalu (najemca, podnajemca) oraz osoby domagające się przydzielenia im tego lokalu.

3. Decyzje mogą być wydawane tylko w formie pisemnej.

4. Gdy decyzja dotyczy przydzielenia lokalu wolnego na cele publiczne, władza kwaterunkowa może orzec, że decyzja ulega natychmiastowej wykonalności.

**Art. 33.** Od decyzji, wydanej przez władzę kwaterunkową, osoba interesowana może za pośrednictwem organu, który wydał decyzję, wnieść odwołanie do właściwej komisji lokalowej w ciągu 7 dni po ogłoszeniu lub doręczeniu decyzji stronie skarżącej.

**Art. 34.** 1. Komisje lokalowe rozpoznają sprawy z odwołań od decyzji władz kwaterunkowych na rozprawie ustnej.

2. O terminie rozprawy należy osobę, która wniosła odwołanie, i osobę, na korzyść której zaskarżona decyzja zapadła, zawiadomić pisemnie lub ustnie. w sposób umożliwiający jej wzięcie udziału w rozprawie.

**Art. 35.** Orzeczenia komisyj lokalowych są prawomocne.

**Art. 36.** 1. Prawomocne lub ulegające natychmiastowej wykonalności decyzje władz kwaterunkowych oraz orzeczenia komisyj lokalowych są wykonywane przez zarząd miejski (gminny), jako władzę egzekucyjną, w trybie postępowania przymusowego w administracji z tym zastrzeżeniem, że przymusowe usunięcie osób z lokalu może nastąpić nie inaczej, jak po uprzednim wezwaniu ich do dobrowolnego opróżnienia lokalu i nie wcześniej, niż po upływie 14 dni po dniu doręczenia wezwania.

2. Organa Milicji Obywatelskiej obowiązane są na żądanie zarządu miejskiego (gminnego) udzielić pomocy przy wykonywaniu decyzji i orzeczeń, wymienionych w ust. 1.

3. W stosunku do osób i instytucyj wojskowych odpowiednie organa władz wojskowych obowiązane są do niesienia pomocy zarządowi miejskiemu (gminnemu).

**Art. 37.** Kto wbrew przepisom niniejszego dekretu:

a) wchodzi w posiadanie lokalu bez uzyskania przydziału lub zatwierdzenia umowy najmu albo wchodzi w posiadanie pomieszczenia sublokatorskiego, nie będąc do tego uprawnionym,
b) oddaje w najem lokal osobie, nie posiadającej przydziału lub zatwierdzenia umowy najmu, albo podnajmuje pomieszczenie sublokatorskie osobie do tego nieuprawnionej,
c) bierze udział w zawarciu umowy, przewidzianej w art. 12 ust. 1

podlega karze aresztu do lat dwóch i grzywny do 100.000 złotych lub jednej z tych kar.

**Art. 38.** 1. Kto w celu obejścia przepisów dekretu niniejszego:

a) podaje nieprawdziwe dane władzy kwaterunkowej lub komisji lokalowej,
b) zgłasza do zameldowania w lokalu osoby, faktycznie w nim nie mieszkające, lub nie dopełni obowiązku wymeldowania osób, które opuściły lokal,
c) zaniedba udzielenia władzy kwaterunkowej odpowiednich informacyj nakazanych przepisami dekretu niniejszego —

podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 złotych lub jednej z tych kar.

2. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

3. Orzeczone grzywny przypadają na rzecz budżetów miejskich (gminnych).

**Art. 39.** Zarząd miejski (gminny) może osobę ukaraną prawomocnym orzeczeniem za czyny, przewidziane w art. 37 lub 38, pozbawić prawa przydziału lokalu w danym mieście (osiedlu).

**Art. 40.** 1. Przepisy dekretu niniejszego nie wyłączają zwykłej drogi sądowej o wydanie przedmiotu najmu lub podnajmu (o eksmisję) w przypadkach, gdy strona ma prawo odstąpienia od umowy najmu (podnajmu) bez wypowiedzenia.

2. Orzeczenie sądowe, uwzględniające powództwo (ust. 1), może być wykonane nie wcześniej, niż po uprzednim zawiadomieniu władzy kwaterunkowej przez komornika o wszczęciu egzekucji.

Rozdział VII.

**Przepisy przejściowe i końcowe.**

**Art. 41.** Komorne za lokale mieszkalne obowiązuje w wysokości z dnia 1 września 1939 r., o ile przepisy szczególne nie stanowią inaczej.

**Art. 42.** 1. W miastach (osiedlach), poddanych przepisom dekretu niniejszego, sprawy mieszkaniowe nieukończone prawomocnie w chwili wejścia w życie tegoż dekretu komisje mieszkaniowe przekażą zarządowi miejskiemu (gminnemu), zaś sprawy, zawisłe w tym czasie w sądach na skutek odwołań od orzeczeń komisyj mieszkaniowych będą prowadzone nadal, aż do ich ukończenia, według dotychczasowych przepisów. Jeżeli odwołania, wniesione w tych sprawach. nie wpłynęły do sądu, będą one skierowane do właściwej komisji według przepisów dekretu niniejszego.

2. W miastach (osiedlach), nie poddanych przepisom dekretu niniejszego, sprawy mieszkaniowe, nie ukończone prawomocnie w chwili wejścia w życie tego dekretu, ulegają umorzeniu z mocy samego prawa.

**Art. 43.** Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrom: Administracji Publicznej, Sprawiedliwości i Odbudowy oraz innym ministrom, każdemu w zakresie jego działania.

**Art. 44.** Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą dekret z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 18).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
wz. Prezes Rady Ministrów i Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
wz. Minister Administracji Publicznej: Aleksander Żaruk-Michalski
wz. Minister Sprawiedliwości: Leon Chajn
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Aprowizacji i Handlu: Jerzy Sztachelski
Minister Przemysłu: Hilary Minc
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz

---

**90.**

## DEKRET

z dnia 21 grudnia 1945 r.

**o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r.**

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 11, z dnia 29. stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczenia w 1946 roku w drodze publicznej subskrypcji wewnętrznej premiowej pożyczki państwowej w obligacjach na okaziciela pod nazwą „Premiowa Pożyczka Odbudowy Kraju 1946 r.".

2. Kwotę pożyczki ustali Minister Skarbu po zamknięciu subskrypcji w drodze rozporządzenia.

**Art. 2.** Wpływy z pożyczki przeznaczone są wyłącznie na cele odbudowy kraju.

**Art. 3.** Pożyczka umorzona będzie do dnia 15 kwietnia 1969 r. w terminach i ratach, ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzenia.

**Art. 4.** 1. Odsetki, przypadające od całej kwoty pożyczki przy stopie procentowej, nie przekraczającej 4 od sta w stosunku rocznym, rozdzielane będą w postaci premii pomiędzy obligacje, oznaczone drogą losowania.

2. Z wylosowaniem premii obligacja podlega umorzeniu.

**Art. 5.** Kapitał pożyczki zabezpiecza się całym majątkiem ruchomym i nieruchomym Państwa.

**Art. 6.** Obligacje pożyczki mają wszelkie prawa papierów pupilarnych i mogą być używane do lokowania

kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, kapitałów fundacyjnych, kościelnych i korporacyj publicznych.

Art. 7. 1. Obligacje pożyczki będą przyjmowane według ich wartości imiennej na podatek od spadków i darowizn do kwoty zł 50.000 od każdego płatnika tego podatku.

2. Obligacje pożyczki i premie wolne są od zajęcia egzekucyjnego do kwoty zł 10.000.

**Art. 8.** 1. Subskrybentom obligacji pożyczki służy prawo pierwszeństwa, przy równych kwalifikacjach z innymi osobami zainteresowanymi. w otrzymaniu z publicznych przetargów zamówień na dostawy i roboty dla władz, urzędów, instytucyj przedsiębiorstw państwowych i samorządowych, w szczególności, jeżeli zamówienia te związane są z odbudową kraju, lub prawo pierwszeństwa, przy równych kwalifikacjach z innymi, w otrzymaniu zezwoleń na prowadzenie przedsiębiorstw transportowych oraz zakładów przemysłowych i handlowych, jak również w otrzymaniu przydziału środków transportowych, maszyn i lokali, potrzebnych do prowadzenia przedsiębiorstw.

2. Przedsiębiorstwom handlowym, subskrybującym pożyczkę, służy prawo pierwszeństwa, przy równych kwalifikacjach z innymi, w otrzymaniu koncesji we wszystkich dziedzinach, w których handel prywatny dopuszczony jest w charakterze koncesjonariusza.

3. Poszczególni Ministrowie, każdy w swoim zakresie działania, mogą w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustalać dodatkowe przywileje pierwszeństwa dla subskrybentów pożyczki w świadczeniach niepowszechnych Państwa, jak również ustalać dla nich specjalne uprawnienia.

4. Ubieganie się o prawo pierwszeństwa lub specjalne uprawnienie, przewidziane w ustępach poprzedzających, jest uzależnione od wykazania przez zainteresowanego subskrybenta. że zadeklarował i wpłacił na pożyczkę sumę, odpowiadającą jego stanowi majątkowemu i dochodowi oraz od złożenia subskrybowanych obligacyj pożyczki do depozytu w upoważnionych do tego instytucjach bankowych wraz z dowodami wpłaty sumy subskrybowanej.

5. Obligacje, zdeponowane stosownie do przepisu ust. 4, mogą być podjęte z depozytu, jeżeli prawo pierwszeństwa lub uprawnienie, o które ubiega się subskrybent, nie zostało mu przyznane, a w przypadku przyznania tego prawa lub uprawnienia — po upływie roku od dnia złożenia obligacyj do depozytu. Obligacje mogą być podjęte z depozytu również w przypadku wylosowania ich do umorzenia.

6. Prawo pierwszeństwa lub specjalne uprawnienie może być przyznane uprawnionemu tylko raz jeden.

**Art. 9.** Obligacje pożyczki oraz premie ulegają przedawnieniu po upływie lat 10 od dnia, w którym stały się płatne na skutek wylosowania.

**Art. 10.** Obligacje pożyczki nie podlegają działaniu ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 67, poz. 406).

**Art. 11.** 1. Wszystkie inne warunki pożyczki oraz warunki jej wypuszczenia, nie ustalone w dekrecie niniejszym, ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

2. Miejsce, termin rozpoczęcia i czas trwania subskrypcji pożyczki oraz inne warunki subskrypcji ustali Minister Skarbu w obwieszczeniu, ogłoszonym w Monitorze Polskim.

**Art. 12.** 1. Minister Skarbu może zarządzić przyjmowanie przedpłat na pożyczkę jeszcze przed otwarciem subskrypcji.

2. Przedpłaty, dokonane przed otwarciem subskrypcji, podlegają zarachowaniu na poczet sumy, zadeklarowanej przez przedpłacającego po otwarciu subskrypcji, pod warunkiem dołączenia do deklaracji subskrypcyjnej dowodu wpłaty.

3. Kwoty, wpłacone tytułem przedpłat, a nie zadeklarowane przez przedpłacającego po otwarciu subskrypcji stosownie do przepisu ust. 2, ulegają przepadkowi na rzecz Skarbu Państwa i będą użyte na cele odbudowy kraju.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do wpłat, dokonanych przy subskrypcji pożyczki, jeżeli subskrybent nie uiścił wszystkich rat na pożyczkę, do których wpłacenia zobowiązał się w deklaracji subskrypcyjnej.

**Art. 13.** Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu, art. 8 zaś — innym właściwym ministrom w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

**Art. 14.** Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

## 91
## DEKRET
z dnia 22 grudnia 1945 r.
**o ochronie hodowli zwierząt gospodarskich.**
(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 12, z dnia 29 stycznia 1946 r.)

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1 poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** Zakazuje się uboju zarówno dla celów przemysłowo-aprowizacyjnych jak i dla celów własnego gospodarstwa domowego:
1) krów, buhai, koni, owiec i trzody chlewnej zapisanych do ksiąg hodowlanych,
2) przychówku pochodzącego od zwierząt wymienionych w pkt. 1),
3) przychówku płci żeńskiej,
4) krów poniżej lat 10, buhai i knurów zakwalifikowanych przez hodowlane komisje kwalifikacyjne,
5) świń poniżej 80 kg żywej wagi oraz macior nadających się do chowu,
6) owiec-matek w wieku poniżej lat 4 oraz przychówku płci żeńskiej.

**Art. 2.** Spod działania przepisu art. 1 wyłącza się:
1) zwierzęta nie nadające się do chowu wybrakowane na podstawie orzeczeń powiatowych urzędów ziemskich w porozumieniu z izbami rolniczymi z udziałem przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej;
2) zwierzęta podlegające ubojowi z konieczności w rozumieniu art. 2 lit. c) pkt 1 i 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 60, poz. 454) oraz zwierzęta podlegające zabiciu z urzędu w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr 77, poz. 673).

**Art. 3.** (1) Właściciele zwierząt wymienionych w art. 1, podlegających zakazowi uboju. mogą je odsprzedawać do hodowli innym rolnikom za pośrednictwem powiatowych urzędów ziemskich w porozumieniu z izbami rolniczymi i powiatowym Związkiem Samopomocy Chłopskiej.

(2) Sprzedaż zwierząt zapisanych do ksiąg hodowlanych w sposób wyżej ustalony zwalnia pierwszego właściciela-sprzedawcę od świadczeń rzeczowych mięsa w wysokości wagi sprzedanej sztuki.

**Art. 4.** Rozporządzenie wykonawcze Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydane w porozumieniu z Ministrem Aprowizacji i Handlu ustali:
1) sposób i warunki nabywania przez rolników zwierząt wymienionych w art. 1 niniejszego dekretu:
2) sposób i kryteria oceny zwierząt nie nadających się do chowu;
3) sposób i tryb kontroli wypadków uboju z konieczności i zabicia z urzędu.

**Art. 5.** Kto wykracza przeciwko przepisom niniejszego dekretu lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych podlega karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 zł albo jednej z tych kar.

Równocześnie orzeka się przepadek mięsa i przetworów pochodzących z zakazanego uboju (art. 1).

Przedmioty skonfiskowane przekazuje się na cele świadczeń rzeczowych.

Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

**Art. 6.** Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu oraz Administracji Publicznej.

**Art. 7.** Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Edward Osóbka-Morawski
Minister Rolnictwa i Ref. Roln.: Stanisław Mikołajczyk
wz. Minister Aprow. i Handlu: Alfred Jaroszewicz
Minister Administracji Publicznej: Władysław Kiernik

---

**92**

# ZARZĄDZENIE
## MINISTRA SKARBU

z dnia 1 lutego 1946 r.

**o przyjmowaniu przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.**

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 15, poz. 24 z dnia 14 lutego 1946 r.)

Na podstawie art. 12 ust. (1) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do wypuszczenia Premiowej Pożyczki Odbudowy Kraju 1946 r. (Dz. U. R. P. z r. 1946 Nr 2, poz. 11) zarządzam co następuje:

§ 1.

Zarządzam przyjmowanie przedpłat na Premiową Pożyczkę Odbudowy Kraju 1946 r.

Do przyjmowania przedpłat na pożyczkę upoważnione są:
1. Narodowy Bank Polski,
2. Bank Gospodarstwa Krajowego,
3. Państwowy Bank Rolny,
4. Pocztowa Kasa Oszczędności,
5. Komunalny Bank Kredytowy w Poznaniu,
6. Polski Bank Komunalny S. A.,
7. Bank Spółdzielczy „Społem",
8. Centralna Kasa Spółek Rolniczych,
9. Bank Związku Spółek Zarobkowych, S. A.,
10. Bank Handlowy w Warszawie, S. A.,
11. komunalne kasy oszczędności

oraz kasy urzędów skarbowych.

Przyjmowanie przedpłat będzie zakończone z dniem otwarcia publicznej subskrypcji pożyczki.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: (—) K. Dąbrowski.

---

**93**

# ROZPORZĄDZENIE
## WOJEWODY ŚLĄSKO-DĄBROWSKIEGO

z dnia 7 lutego 1946 r. Wet. I. B/2—4/46

**w sprawie zwalczania zarazy stadniczej koni.**

Spowodu stwierdzenia zarazy stadniczej koni w powiecie niemodlińskim, zarządzam na zasadzie art. 59, 60 i 61 rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. sierpnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77 poz. 673) zmienionego ustawą z dnia 25 lutego 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 229) i ustawą z dnia 16 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 245) w celu zwalczania tej zarazy i niedopuszczenia do dalszego jej rozszerzania sie na obszarze województwa śląskiego co następuje:

§ 1. Wszystkie ogiery i klacze na terenie Województwa Śląsko-Dąbrowskiego w wieku powyżej jednego roku winny być poddane badaniu na zarazę stadnicza przez powiatowych lub innych, upoważnionych przez Urząd Wojewódzki lekarzy weterynaryjnych, na miejscach i w terminach wyznaczonych przez Starostów.

§ 2. Wszystkie konie, co do których zostanie urzedowo stwierdzone, że są dotknięte zarazą stadniczą lub podejrzane, winne być oznakowane przez wypalenie na obu udach po stronie zewnętrznej, poniżej guza biodrowego, dwóch liter ZS wysokości 15 cm i grubości 1 cm z odstępem 2 cm, między literami.

§ 3. Wszystkie ogiery, a) u których urzędowo stwierdzono zarazę stadniczą, b) co do których udowodniono, że od nich zaraziły się klacze zarazą stadniczą, c) które stanowiły klacze chore na zarazę stadniczą, d) nielicencjonowane w wieku powyżej 2 lat podlegają przymusowemu wytrzebieniu przez lekarzy weterynaryjnych na miejscach i w terminach przez Starostę wyznaczonych.

§ 4. Do stanowienia mogą być dopuszczone tylko te klacze, których właściciel lub faktyczny posiadacz wykaże się urzędowym świadectwem lekarsko-weterynaryjnym, wydanym przez powiatowego lub innego przez Urząd Wojewódzki upoważnionego lekarza weterynaryjnego, stwierdzającym, że zwierzę zostało zbadane i uznane za niepodejrzane o zarazę stadniczą.

§ 5. Koni dotkniętych zarazą stadniczą i podejrzanych nie wolno dopuszczać do stanowienia.

§ 6. Państwowe i prywatne stacje kopulacyjne ogierów jak również prywatni właściciele lub faktyczni posiadacze ogierów licencjonowanych winni prowadzić rejestr stanowienia klaczy według obowiązujących wzorów.

§ 7. Przekroczenie przepisów rozporządzenia niniejszego będzie karane na zasadzie postanowień art. 98. wymienionego na wstępie rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej w trybie administracyjnym aresztem do jednego miesiąca i grzywną do 1000 zł lub jedną z tych kar.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast i obowiązuje do odwołania.

Wojewoda:
wz. (—) Arka Bożek, Wicewojewoda.

---

**94**

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Pra II/1 — 188/45. Katowice, d 16 stycznia 1946 r.

# OKÓLNIK Nr 315/46

Do wszystkich Ob. Starostów Powiatowych i Ob. Prezydentów miast jako Starostów Grodzkich w Województwie Śląsko-Dąbrowskim.

**w sprawie egzekucji grzywien administracyjnych.**

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25. VI. 1932 r. o wyłączeniu niektórych rodzajów świadczeń pieniężnych spod egzekucji urzędów skarbowych (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 581) zaliczyło w § 1 lit. g) do należności nie podlegających ściąganiu w drodze egzekucji administracyjnej skarbowej grzywny nakładane przez władze administracji ogólnej w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 365).

Rozporządzenie to zostało jednak w roku 1937 znowelizowane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 341) przez nadanie nowego brzmienia § 1, w którym wyszczególniono należności, jakie zostały wyłączone spod egzekucji urzędów skarbowych. To nowe brzmienie tego § 1-go nie wymienia jako wyłączone spod egzekucji urzędów skarbowych ściąganie należytości z tytułu grzywien nakładadych przez władze powiatowe administracji ogólnej w trybie postępowania karno-administracyjnego. Wobec powyższego egzekucja tych należytości jak i egzekucja innych świadczeń pieniężnych uprzywilejowanych w możność ściągania ich w trybie egzekucji administracyjnej, podlega po myśli § 1 rozp. Rady Min. z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580) o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych wyłącznej kompetencji urzędów skarbowych.

W związku z powyższym stosownie do pisma Izby Skarbowej w Katowicach z dnia 28 grudnia 1945 r. Nr. W. II. — 6/1528/45 przypominam Obyw. Starostom Powiatowym i Prezydentom miast jako Starostom Grodzkim, że w przedmiocie trybu przekazywania urzędom skarbowym należności do ściągnięcia w drodze egzekucji obowiązuje instrukcja dla wierzycieli z dnia 15 czerwca 1937 r. ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dnia 30 czerwca 1937 r. Nr. 16, poz. 518, jako przedruk z Monitora Polskiego z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr. 143, poz. 238.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

---

**95**

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Nr. Pra I/11 — 3/46. Katowice, dnia 17 stycznia 1946 r.

## OKÓLNIK Nr 312/46

Do wszystkich Obyw. Starostów Powiatowych i Prezydentów miast: Bytomia, Chorzowa, Gliwic, Katowic, Sosnowca i Zabrza, jako Starostów Grodzkich w Województwie Śląsko-Dąbrowskim.

**w sprawie usprawnienia ewidencji i kontroli ruchu ludności — zakładanie rejestrów mieszkańców.**

Usprawnienie ewidencji i kontroli ruchu ludności zależy w pierwszym rzędzie od zorganizowania wzorowych rejestrów mieszkańców. Rejestry te, jak wykazały sprawozdania, są w wielu gminach pomieszczone, a tam gdzie ocalały rzadko kiedy spełniają zadania, do których zostały przeznaczone.

Ministerstwo miało zamiar restytuować je przy pomocy ankiety, zarządzonej w jednym dniu na terenie całego Państwa.

Obecne warunki nie sprzyjają jednak takiemu generalnemu spisowi, a to z uwagi na trudności techniczne związane z organizacją tak wielkiego aparatu, oraz z uwagi na znaczne ruchy przesiedleńcze i repatriacyjne ludności. Istnieje bowiem uzasadniona obawa, że materiał zebrany w ten sposób — pomijając jego niedokładność — uległby szybkiemu zdeaktualizowaniu.

Ponieważ jednak restytuowanie rejestrów jest rzeczą konieczną i odkładanie tej czynności na później spowodować może znaczny chaos w dziedzinie ewidencji ludności, Ministerstwo Administracji Publicznej okólnikiem Nr 80 z dnia 27 grudnia 1945 r. Nr. IV. 22574/45 poleciło mi zwrócić szczególną uwagę na środki, zapomocą których można będzie choć w mniejszym zakresie zrealizować zadanie powyżej poruszone.

Środki te są następujące:

1) Gminy powinny w całej rozciągłości stosować się do obowiązujących przepisów meldunkowych, wykorzystywać przysługujące im w tej materii uprawnienia, a nadewszystko wykazywać odpowiednią inicjatywę przy wypełnianiu obowiązków, nałożonych tymi przepisami.

Szczególnie obowiązkiem gminy jest, utrzymywać ciągłą kontrolę ruchu ludności przez zorganizowanie nadzoru nad przestrzeganiem przez ludność postanowień dotyczących meldunków (§ 34 rozp. Min. Spraw. Wewn. z dnia 23 maja 1934 r. o meldunkach i księgach ludności Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 489).

W związku z tym wskazane jest, by prowadzący meldunki (rządcy, administratorzy domów, sołtysi) okresowo jak najczęściej sprawdzali na swoim terenie (posesji, wsi, osiedlu), czy znajdują się osoby, które nie dopełniły obowiązku meldunkowego i w razie stwierdzenia takiego faktu, by dokonywali odpowiednich czynności zameldowania wzgl. wymeldowania z urzędu.

Ponieważ częstym powodem niestosowania się ludności do wyżej wymienionych postanowień są wygórowane opłaty, jakich żądają prowadzący meldunki za dokonywanie czynności meldunkowych, Ministerstwo zwraca uwagę na konieczność zrewidowania tego stanu rzeczy.

Zaleca się także stosowanie w szerszym zakresie przez pow. władze administracji ogólnej postanowień §§ 44 powoł. wyżej rozporządzenia, dotyczących lustracji gmin.

2) W gminach, gdzie rejestry jeszcze nie istnieją, albo stan ich jest taki, że nie spełniają zadań, do których zostały przeznaczone, założenie rejestrów może nastąpić na podstawie ankiety zarządzonej dla każdej gminy osobno lub dla kilku razem.

W gminach, gdzie ankieta została już przeprowadzona a rejestry jeszcze nie założone, należy przed przystąpienie do zapisywania danych do rejestru uaktualnić posiadane ankiety (zgłoszenia) przez wymeldowanie wszystkich osób zameldowanych, a nie zamieszkałych, za wyjątkiem tych, do których może mieć zastosowanie § 3 ust. 2 powoł. rozporządzenia (czasowo nieobecni).

Zapisanie danych do rejestru powinno być uskutecznione zgodnie z § 33 wspomnianego rozporządzenia.

3) Gminy powinny bezzwłocznie przystąpić do prowadzenia korespondencji przy pomocy wzorów A. C. D. E. (§ 30 powoł. rozp.) bez względu na to, czy posiadają już rejestry, czy też nie. W tym ostatnim wypadku odpowiedź może być udzielona na podstawie posiadanej ankiety lub zgłoszenia meldunkowego.

Zwraca się przytem uwagę, że wszczynanie korespondencji, o której mowa wyżej, powinno być uskutecznione z reguły przez gminę nowego miejsca zamieszkania na wzorze C, przy czym wzór B, zgodnie z okólnikiem Nr 14 z dnia 3 marca 1937 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr 6) jest wogóle zbędny.

W przypadkach, gdy wysłanie wzoru C nie może być uskutecznione, ponieważ poprzednie miejsce zamieszkania zainteresowanej osoby znalazło się obecnie poza granicami Rzplitej — należy w księdze kontroli ruchu ludności a także w rejestrze uczynić odpowiednią adnotację, wskazując ewentualne znamiona dokumentu repatriacyjnego osoby zainteresowanej.

Postępowanie to ma charakter tymczasowy i obowiązywać będzie aż do czasu, gdy warunki zezwolą na odmienne załatwianie tych spraw (do czasu ustania repatriacji).

W wypadkach braku przepisowych druków sporządzić można odręczne (lub na maszynie do pisania) zawiadomienia, jednak zgodne co do treści z tymi drukami.

4) Przesyłanie zgłoszeń, o których stanowi § 34 powołanego rozporządzenia powinno być na razie zaniechane.

5) Zwraca się uwagę na konieczność przestrzegania przez gminy § 18 ust. 3 rozporządzenia, dotyczącego meldunków cudzoziemców, przy czym w wypadku, gdy zachodzi trudność w określaniu charakteru pobytu cudzoziemca, należy używać formularza wzoru Nr 3 A, zaznaczając ten fakt w uwagach egzemplarza przesyłanego do powiatowej władzy administracji ogólnej.

6) Stwierdzono, że gminy nie stosują się lub załatwiają niedbale postanowienia § 20 rozporządzenia, dotyczące meldunków wojskowych i przesyłania do Rejonowych Komend Uzupełnień zawiadomień według wzoru Nr 5. Tego rodzaju postępowanie wpływa ujemnie na sprawność działania wyżej wspomnianych komend i powoduje częste skargi ze strony tychże urzędów.

Dla wyjaśnienia i do wiadomości tamtejszej dołączam odpis okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 14 z 3 marca 1937 r. (Dz. U. Min. Spr. Wewn. Nr 6, poz 40) powołanego powyżej.

Na podstawie powyższych uwag i wyjaśnień zechcą Ob. Ob. Starostowie Powiatowi wydać stosowne polecenia podległym Zarządom gmin i miast i wezwać je do stosowania i przestrzegania tych przepisów w przyszłości.

W o j e w o d a:

w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 6 z dnia 10 marca 1937 r. Poz. 40.

## OKÓLNIK Nr 14

**o prowadzeniu rejestrów mieszkańców.**

z dnia 3 marca 1937 r. Nr. AC. 52-1-1).

Do P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Dotychczasowa kilkuletnia praktyka biur wzgl. referatów ewidencji ludności, utworzonych na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309) w brzmieniu ustawy z dnia 15 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 390) wykazała, że niektóre czynności z zakresu kontroli ruchu ludności mogą już obecnie zostać uproszczone, jak również ujawniła, że niektóre nie są należycie przez odnośne czynniki wykonywane. Mając przeto na uwadze dobro całego systemu ewidencji ludności w płaszczyźnie usprawnienia czynności zarówno wykonywanych przez gminy, jak i przez obywateli — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza stosowanie szeregu niżej wyszczególnionych tymczasowych uproszczeń, które w następstwie znajdą swój ostateczny wyraz przy zamierzonej nowelizacji rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 54. poz. 489) i z dnia 29. XI. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 898).

*I. Uproszczenie korespondencji międzygminnej.*

§§ 30, 31 i 32 cyt. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. w sposób podstawowy,

inne zaś jego §§ w sposób pośredni normują metodę przeprowadzania pomiędzy poszczególnymi gminami korespondencji w sprawie zapisania obywatela do rejestru mieszkańców w nowym miejscu zamieszkania. Szczegóły tego postępowania omawia nadto rozdział II instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 27. XI. 1930 r.

Doświadczenie ostatnich lat wykazało, że wszczynanie tej korespondencji przez gminę poprzedniego miejsca zamieszkania na wzorze A nie odpowiada zamierzonemu celowi, w pewnych zaś przypadkach powoduje szereg zbędnych czynności np. gdy obywatel po zgłoszeniu wymeldowania na karcie Nr 2 i wskazaniu miejsca przyszłego zamieszkania zmieni w międzyczasie zamiar i nie zamieszka we wskazanej miejscowości, lub też zamieszkawszy w niej, zamelduje się na pobyt czasowy.

Analiza tych doświadczeń doprowadza do wniosku, że będzie racjonalniejszym i zarazem prostszym gdy omawianą korespondencję w sprawie zapisania do rejestru podejmie na wzorze C gmina nowego miejsca zamieszkania, gdzie obywatel zgłosi zameldowanie na wzorze Nr 1. Wówczas gmina poprzedniego miejsca zamieszkania udzieli odpowiedzi na wzorze A, dołączając do niej dokumenty tego obywatela, lub na wzorze D zaś wzór B stanie się w ogóle zbędnym w tym obrocie.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo prosi o wydanie gminom zarządzenia:

a) aby korespondencję międzygminną w sprawie zapisania obywatela do rejestru mieszkańców wszczynały z reguły gminy nowego miejsca zamieszkania tego obywatela na wzorze C natychmiast po przyjęciu zameldowania,

b) aby gminy poprzedniego miejsca zamieszkania, udzielając odpowiedzi na wzorze A, dołączały do niej odrazu posiadane u siebie dokumenty danego obywatela w oryginałach bez sporządzania z nich odpisów,

c) aby wzór B został wycofany z omawianej korespondencji.

*II. Księga rejestru domów.*

Gminy, w których rejestr mieszkańców jest prowadzony systemem kartotekowym, utrzymują dodatkowo w myśl postanowień § 27 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. rejestr domów, zawierający spis wszystkich domów i mieszkań ułożony według numeracji porządkowej w poszczególnych ulicach ze wskazaniem w każdym mieszkaniu głównego lokatora, liczby członków jego rodziny oraz innych osób noszących odmienne nazwisko. Prowadzenie rejestru domów ma przeważnie miejsce w większych gminach miejskich.

Dotychczasowa praktyka wykazała, że korzyści wypływające z istnienia księgi rejestru domów nie równoważą trudu związanego z jej prowadzeniem, to też — wedle posiadanych w Ministerstwie informacyj — gminy dość niechętnie, a częstokroć nawet niedbale odnoszą się do tej księgi ewidencyjnej. Jednakże podział mieszkańców gminy według ulic, domów i mieszkań może mieć w pewnych przypadkach poważne zastosowanie.

W wyniku powyższego Ministerstwo upoważnia P. P. Wojewodów (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) do tymczasowego zwolnienia według własnego uznania poszczególnych gmin od obowiązku prowadzenia rejestru domów. Równocześnie jednak prosi Ministerstwo o rozważenie możliwości zachowania ewidencji podziału mieszkańców według ulic, domów i mieszkań, np. przez nadanie odpowiedniego układu, mianowicie terytorialnego, kartom meldunkowym wzoru Nr 1 i 2, składanym po zużytkowaniu ich w rejestrze mieszkańców do składnicy zgłoszeń.

*III. Uproszczenie meldunków, na pobyt czasowy.*

Już w punkcie e) § 46 rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. otrzymały gminy upoważnienie do uproszczenia formularzy meldunkowych Nr 3 i 4 „na pobyt czasowy" (zielone kartki) w drodze uchwał regulaminowych, zatwierdzonych przez władze nadzorcze, wszakże — jak Ministerstwu wiadomo — upoważnienia tego gminy nie wykorzystały. Wobec tego Ministerstwo zarządza niniejszym wprowadzenie następujących skróceń w kartach meldunkowych Nr 3 i 4:

a) we wzorze Nr 3 należy skasować rubryki: 5, 7, 9, 10 i 11);

b) we wzorze Nr 4 należy skasować rubryki: 6, 7 i 9, nadając jednocześnie pozostałym rubrykom obu wzorów odpowiednią numerację. W większych miastach, gdzie rejestracja wyznania obywateli może posiadać pewne znaczenie dla celów statystycznych, zarządzenie skasowania rubryki 9 pozostawia się uznaniu P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Ponadto w kartach meldunkowych Nr 13 i 14 przewidzianych w ustępie 8 § 11 pow. rozp. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. dla zameldowań w hotelach itp., zakładach, należy wprowadzić następujące skróty:

a) we wzorze Nr 13 skasować rubryki: 4, 5, 6, 7 i 8 zmieniając równocześnie numerację rubryk pozostałych;

b) we wzorze Nr 14 skasować w analogiczny sposób rubrykę 4.

*IV. Uproszczone meldunki wycieczek i pielgrzymek.*

Ponieważ w rejestracji pielgrzymkowego i wycieczkowego ruchu ludności przede wszystkim dane liczbowe posiadają główny walor statystyczny, przeto w granicach postanowień § 19 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23. V. 1934 r. winny gminy zwalniać z reguły kierowników wycieczek i pielgrzymek od obowiązku przedstawiania imiennych list uczestników i redukować zameldowanie do zgłoszenia przez kierownika jedynie liczby uczestników.

Natomiast ze względu na dobro statystyki turystycznej niezbędnym jest, aby pielgrzymki i wycieczki były meldowane już w okresie pierwszych 24 godzin pobytu, co należy zarządzić jako wyjaśnienie postanowień ust. 2 art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. III. 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 15. III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 390).

*V. Zapisy do rejestru mieszkańców obywateli, należących do wyznań prawnie nieuznanych i do bezwyznaniowców.*

Nawiązując do wskazówek, udzielonych w punkcie 1) okólnika Nr 73 z dnia 22. XI. 1935 r. (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr 37, poz. 197) a wyjaśniających, że brak dokumentów nie może być powodem odmowy zapisania obywatela do rejestru mieszkańców, skutkiem czego należy w tych przypadkach stosować zapisy pro memoria uskuteczniane ołówkiem — Ministerstwo zauważa, że wyjaśnienie powyższe ma zastosowanie w całej swojej rozciągłości do obywateli, należących do wyznań prawnie nieuznanych i do bezwyznaniowców, których stan cywilny na niektórych obszarach kraju nie może być w istniejącym stanie prawnym udowodniony dokumentami.

Po stwierdzeniu zatem faktu zamieszkania takiej osoby na obszarze gminy i jej tożsamości, należy wszystkie rubryki rejestru mieszkańców, dotyczące stanu cywilnego tej osoby, wypełniać ołówkiem na podstawie osobistych zeznań interesowanych, zarazem winny gminy dążyć stopniowo do potwierdzenia dokonanych pro memoria zapisów w drodze zbierania dowodów nawet pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków.

Przy sposobności Ministerstwo przypomina, że dla osób, które przeszły z wyznania prawnie uznanego do wyznania prawnie nieuznanego lub do bezwyznaniowców, może służyć jako legitymacja wyznaniowa poświadczenie starosty, wydane na podstawie okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministerstwem Sprawiedliwości z dnia 11. 1. 1921 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. część II, str. 1638).

*VI. Zapisy służby domowej do rejestru mieszkańców.*

Wobec wysuwanych przez liczne gminy wątpliwości w sprawie zapisywania służby domowej do rejestru mieszkańców, a to z uwagi na znaczną ruchliwość i niestałość tego elementu ludzkiego w ośrodkach miejskich — Ministerstwo wyjaśnia, że osoby należące do służby domowej winny być wpisywane do rejestru mieszkańców nie natychmiast po przybyciu do danej gminy, lecz dopiero wówczas, kiedy dłuższy okres ich pobytu w gminie iześrodkowanie w niej stosunków osobistych i gospo-

darczych przede wszystkim zaś — trwałe (np. jednoroczne) wykonywanie na obszarze gminy swego zawodu pozwolił stwierdzić fakt zamieszkania w gminie. Do chwili ustalenia tych okoliczności winna być służba domowa meldowana na zgłoszeniach wzoru Nr 3 na pobyt czasowy, przy czym w rubryce „uwagi“ tych zgłoszeń należy zaznaczać „pracownica domowa, bona“ itp.

*VII. Uproszczenie dowodów osobistych.*

Jak wykazało dotychczasowe doświadczenie, niektóre rubryki dowodów osobistych nie przedstawiają korzyści, jakich oczekiwano, mianowicie rubryka „imię ojca... matki...“ i rubryka „miejsce zamieszkania“. Przeciwnie nawet — pierwsze z nich stawia częstokroć w przykrym położeniu obywateli nieślubnego pochodzenia, drugi zaś — może nastręczyć wątpliwości przy legitymowaniu się takiego posiadacza dowodu osobistego, który zmienił miejsce zamieszkania.

W wyniku powyższego Ministerstwo zarządza, ażeby — do czasu wyczerpania dotychczasowych zapasów formularzy dowodów osobistych — wymienione dwie rubryki były przy wydawaniu nowych dowodów zakreślane.

*VIII. Kontrola meldunkowa cudzoziemców przy przekraczaniu granicy.*

Niejednokrotnie zachodzą przypadki, że policja graniczna żąda od cudzoziemców, opuszczających Polskę, przedstawienia dowodu dopełnienia obowiązku meldunkowego i — w razie niemożności przedstawienia go — zatrzymuje interesowanych na granicy do czasu stwierdzenia drogą telefonicznego, bądź telegraficznego skomunikowania się z odnośną gminą, że dana osoba obowiązek ten wypełniła. Takie postępowanie naraża cudzoziemców, legalnie przebywających w Polsce i lojalnie przestrzegających przepisów meldunkowych, na przykrości i straty częstokroć bez żadnej z ich strony winy.

Niewątpliwie w myśl postanowień § 45 rozp. Ministra Spraw Wewn. z dnia 23. V. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 489) policja graniczna ma pełne prawo kontrolę taką przeprowadzać, gdy wchodzą w rachubę względy bezpieczeństwa i spokoju publicznego, jeżeli wszakże tego rodzaju okoliczności nie zachodzą, należało by z uwagi na kurtuazję w stosunkach międzynarodowych i na założenie polityki turystycznej zaniechać kontroli meldunkowej cudzoziemców na granicy.

Ministerstwo prosi zatem P. P. Wojewodów o wydanie stosownych w tym względzie zarządzeń.

*IX. Informacje o mieszkańcach gmin.*

Wedle posiadanych w Ministerstwie wiadomości, niektóre gminy odmawiają instytucjom kredytowym, np. Bankowi Polskiemu, udzielania informacji o stanie majątkowym poszczególnych mieszkańców gminy, zasłaniając się postanowieniami punktu 7 okólnika Nr 73 z dnia 22. XI. 1935 r.

Ministerstwo zatem wyjaśnia, że zarówno rejestr mieszkańców, jak i domowe księgi meldunkowe nie zawierają danych, któreby dawały pełną informację o stanie majątkowym mieszkańca: istniejąca w nich rubryka „zawód i stanowisko w zawodzie“ daje coprawda pewne oświetlenie co do środków utrzymania mieszkańca, jest jednak jako źródło informacji zupełnie niewystarczające dla celów instytucji kredytowych, które muszą uzyskać o stanie majątkowym swoich kredytobiorców wywiad możliwie ścisły i wyczerpujący. To też informacje któtych ew. mogłyby gminy udzielać instytucjom kredytowym o swoich mieszkańcach, jako nie pochodzące z rejestru mieszkańców, lecz raczej uzyskiwane w drodze poufnych wywiadów — nie podlegają ograniczeniom, przewidzianym w p. 7 cytowanego okólnika.

*X. Stosowanie zasad postępowania administracyjnego.*

Przy załatwianiu spraw poszczególnych obywateli, wypływających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. III. 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 309) w brzmieniu ustawy z dnia 15. III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 390) oraz rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29. XI. 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 398) i z dnia 23. V. 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 54, poz. 489) mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu administracyjnym, skutkiem czego sprawy te nie mogą, a w pewnych przypadkach powinny być przedmiotem decyzji, przewidzianych w art. 72 i nast. tego rozporządzenia.

Przestrzeganie tej zasady ma tym większe znaczenie, iż przepisy meldunkowe, zawierające ogólne normy, nie wyczerpują wszystkich możliwych zagadnień, jakie codzienna praktyka może w zakresie ewidencji ludności wysunąć, jest zatym z wszechmiar pożądanym, aby te różnolite zagadnienia uzyskiwały każdorazowo przemyślane i uzasadnione rozstrzygnięcie, mogące stanowić w przyszłości materiał do dalszego przepracowywania i pogłębiania norm ustawowych.

*XI. Dostarczanie gminom wyciągów z aktów stanu cywilnego.*

W myśl postanowień art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. III. 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 15. III. 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 390) oraz § 37 rozp. Ministra Spraw Wewn. z dnia 23. V. 1934 r. urzędnicy stanu cywilnego obowiązani są przesyłać w początkach każdego kwartału do gminy zamieszkania wyciągi z aktów stanu cywilnego, zarejestrowanych w ciągu ubiegłego kwartału. Wyciągi te winny być sporządzane według ustalonych w cyt. rozporządzeniu Ministra Spraw Wewn. wzorów Nr 15, 16 i 17. Jak wynika wszakże z otrzymywanych w Ministerstwie Informacji, prowadzący akta stanu cywilnego nie wypełniają ściśle będącego w mowie obowiązku, a ograniczają się do przesyłania gminom kwartalnych wykazów.

Postępowanie takie nie odpowiada przepisom, a nadto przysparza gminom wiele pracy, to też Ministerstwo prosi o przypomnienie urzędnikom stanu cywilnego konieczności ścisłego przestrzegania przepisów w tym zakresie i o zwrócenie im uwagi na rygory przewidziane w art. 25 cytowanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej.

*XII. Stosowanie przepisanych formularzy meldunkowych.*

W nadsyłanych do ewidencji centralnej przy Min. Spraw Wewn. zgłoszeń wzoru Nr 1 i 2 wynika, że niektóre gminy używają kart meldunkowych nie przepisowego formatu. Ministerstwo przeto zwraca uwagę, iż rozp. Min. Spr. Wewn. z dnia 23. V. 1934 r. ustaliło dla wszystkich wzorów kart meldunkowych następujący

| | | |
|---|---|---|
| format: | rozmiar karty | 150 × 113 mm |
| | rozmiar potwierdzenia | 40 × 113 mm |

i prosi o wywarcie na gminy nacisku, aby te rozmiary były ściśle przestrzegane.

*XIII. Lustracje gmin.*

Jak wynika z posiadanych w Ministerstwie informacyj władze administracji ogólnej nie przestrzegają postanowień § 44 rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 23. V. 1934 r. w sprawie corocznych lustracji gmin w zakresie prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności, skutkiem czego ta dziedzina pozostawia dotychczas jeszcze wiele do życzenia. W dziewiątym roku po ogłoszeniu rozporządzenia Prez. Rz. P. o ewidencji i kontroli ruchu ludności zdarzają się przypadki, iż rejestry mieszkańców nie są uporządkowane, zapisy poszczególnych rubryk w szczególności zaś rubryk dotyczących stanu cywilnego nie są udokumentowane, skutkiem czego np. listy przedpoborowych i poborowych zawierają niedopuszczalne braki.

W tym stanie rzeczy Ministerstwo prosi P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę o zarządzenie ścisłego przestrzegania cyt. wyżej postanowienia i o nadesłanie Ministerstwu:

1. do dnia 1 lipca r. b. sprawozdań z lustracji biur ewidencji ludności w miastach wydzielonych z powiatów,
2. do dnia 31 grudnia r. b. krótkich sprawozdań z lustracyj innych gmin miejskich i wiejskich.

*XIV. Termin wprowadzenia w życie uproszczeń.*

Uproszczenia wprowadzone nin. okólnikiem wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1937 r.

Wreszcie Ministerstwo zauważa co następuje:

Kontrola ruchu ludności stanowi w nowoczesnym państwie jedną z najważniejszych podstaw organizacji życia zbiorowego zarówno pod względem politycznym,

jak i gospodarczym, to też usprawnienie jej ma doniosłe znaczenie. Nie może być jednak to usprawnienie przeprowadzane kosztem obywateli, tj. w drodze nakładania na nich dodatkowych obowiązków i czynności, gdyż i obecny w tym zakresie stan rzeczy jest niejednokrotnie przedmiotem utyskiwań interesowanych. Winno być zatem ambicją w pierwszym rzędzie pracowników kontroli ruchu ludności, aby wszelkie przeprowadzane przez nich ułatwienia i uproszczenia pracy w gminach wiązały się z równoczesnym odciążeniem obywateli. Przejawianą w tym kierunku indywidualną inicjatywę zechcą P. P. Wojewodowie i Komisarz Rządu na m. st. Warszawę szczegółowo badać, donosząc Ministerstwu o rezultatach doświadczeń, poczynionych w zakresie uprawnień swoich wzgl. podległych im gmin.

(—) Paciorkowski
Podsekretarz Stanu.

---

**96**

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. P. O. 1/f/16/46. Katowice, dnia 22 stycznia 1946 r.

## OKÓLNIK Nr 313/46
### w sprawie przekazania opieki nad dziećmi i młodzieżą władzom oświatowym.

W związku z okólnikiem Nr 13 z dnia 11. XII. 1945 r. oraz okólnikiem Nr 14/N z dnia 20. 12. 1945 r. Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w sprawie przekazania opieki nad dziećmi od lat 3 ukończonych do 18 władzom oświatowym uprasza się o bezzwłoczne powołanie komisji porozumiewawczej dla przekazania spraw opieki nad dziećmi od lat 3 do 18 władzom oświatowym w powiatach.

W skład Komisji winni wejść w Starostwach i Wydziałach Powiatowych Starostowie oraz kierownicy Referatów Opieki Społecznej z ramienia władz oświatowych inspektor szkolny oraz delegat inspektora do spraw pozaszkolnego wychowania dziecka.

Jednocześnie podać należy do wiadomości powiatowym władzom oświatowym wysokość kwot otrzymanych z Urzędu Wojewódzkiego — Wydziału Pracy i Opieki Społecznej w ostatnich 3-ch miesiącach na akcję opieki nad dziećmi od lat 3 i młodzieżą do lat 18 wraz z rozdzielnikiem na poszczególne zakłady, rodziny zastępcze, ogrody jordanowskie, kolonie itp.

Równocześnie należy zaznajomić władze oświatowe z faktycznymi potrzebami terenu w zakresie opieki nad dziećmi i młodzieżą, które winny znaleść wyraz w specjalnie na ten cel opracowanym preliminarzu na I-szy kwartał 1946 r.

Do dnia 15 lutego 1946 r. Komisja sporządzi protokół zdawczo odbiorczy, którego odpis winien być przesłany Urzędowi Wojewódzkiemu Wydziałowi Opieki Społecznej oraz Kuratorium Szkolnemu w Katowicach. Sprawozdanie z przebiegu przekazywania łącznie z miesięcznym sprawozdaniem na osobnych arkuszach należy przesłać w terminie do dnia 10. 3. 1946 r. Sporządzenie protokołu nie przesądza likwidacji Komisji, która winna działać do czasu całkowitego przejęcia przez władze oświatowe opieki nad dziećmi i młodzieżą.

W protokóle należy uwidocznić w formie konkretnych wniosków wszelkie trudności wymagające centralnego rozstrzygnięcia.

Protokół zdawczo-odbiorczy winien zawierać co następuje:

1) wykaz organizacyj społecznych prowadzących akcję opieki nad dziećmi i młodzieżą od 3—18 lat,
2) wykaz placówek opieki częściowej i całkowitej nad dziećmi i młodzieżą w wieku od 3—18 lat,
3) wykaz rodzin zastępczych z całego powiatu z podziałem na gminy, oraz rodzin opiekuńczych,
4) dane o wszelkich wdrożonych akcjach w stosunku do dzieci i młodzieży (ankiety spisy, prace badawcze itp.),
5) wykaz ośrodków rolnych i resztówek, które najbardziej nadają się na akcję opieki nad dziećmi i młodzieżą, a które będą przedmiotem osobnych protokółów zdawczo-odbiorczych,
6) plany pracy opiekuńczej w stosunku do dzieci i młodzieży na najbliższe półrocze,
7) spis aktów dotyczących spraw opieki nad dziećmi od 3—18 lat, przekazanych władzom oświatowym w oryginale odpisie lub wyciągu.

Sprawa przekazania akcji opieki nad dziećmi przez Wydziały Opieki Społecznej, poszczególnych miast wydzielonych Wydziałom Oświatowym tychże miast zostanie uregulowana osobnym okólnikiem. Zaznacza się, że akcja opieki nad dziećmi i młodzieżą w tychże miastach wydzielonych sprawują nadal Wydziały Opieki Społecznej przy miastach wydzielonych pod nadzorem Inspektorów Szkolnych.

W związku z przekazaniem opieki nad dziećmi i młodzieżą od 3—18 lat podaje się, że wszelkie wnioski o subwencje na akcję opiekuńczą nad dziećmi i młodzieżą od 3—18 lat jak również likwidacje kosztów, rachunków itp. należy kierować do Kuratorium począwszy od 1. 3. 1946 r.

Kwalifikacja dzieci do korzystania z form opieki jak również wszelkie obowiązki samorządu, wynikające z ustawy o opiece społecznej z roku 1923, ustawy z dnia 30. 5. 1908 r., ustawy z dnia 2 lipca 1900 r. o opiekuńczym wychowaniu nieletnich, z ustawy cieszyńskiej z dnia 3 grudnia 1863, należą nadal do terenowych organów opieki społecznej.

Równocześnie uprasza się o zawiadomienie wszystkich odnośnych zakładów o przekazaniu opieki zakładowej władzom oświatowym.

Czynnikom oświatowym winna być okazywana jak najdalej idąca pomoc i współdziałanie przy przekazywaniu akcji opieki nad dziećmi.

Wojewoda:
w/z. (—) Płk. *Ziętek*, Wicewojewoda

---

**97**

WOJEWODA ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Nr. Sm I. 1/4/46 Katowice, dnia 12 lutego 1946 r.

## OKÓLNIK Nr 324/46
### w sprawie wypłaty dodatku zachodniego pracownikom samorządu.

Rada Ministrów na posiedzeniu w dniu 20 grudnia 1945 r. uchwaliła przyznać wszystkim pracownikom państwowym na Ziemiach Odzyskanych dodatek lokalny, nazwany „dodatkiem zachodnim".

Na podstawie zarządzenia Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dnia 21 stycznia 1946 r. L. dz. 1358/I/203/46 zalecam wypłacenie tego dodatku w drodze analogii również wszystkim pracownikom samorządu terytorialnego, pełniącym służbę na terenach Śląska Opolskiego, z wyjątkiem powiatów: bytomskiego i gliwickiego łącznie z miastami wydzielonymi: Bytom, Gliwice i Zabrze.

Dodatek zachodni wynosi 50% uposażenia zasadniczego wraz z ustanowionym do uposażenia zasadniczego dodatkiem wojennym i przysługuje od dnia 1 stycznia 1946 r.

Potrzebne na ten cel kredyty należy dodatkowo wprowadzić do budżetu na rok 1945/46.

Obywatele Przewodniczący Wydziałów Powiatowych wydadzą dalsze zarządzenia do podległych gmin w powiecie.

Wojewoda
wz. (—) Dr Inż. Salcewicz, Wicewojewoda

---

**98**

Ministerstwo
Rolnictwa i Reform Rolnych
Departament Weterynarii
Nr. W. 211/1 Warszawa, 10. grudnia 1945 r.

### w sprawie obrotu przetworami mięsnymi (wędlinami i innymi wyrobami masarskimi).

Na podstawie paragrafu 41 Rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 10. XII. 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad przetworami mięsnymi (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 643) Ministerstwo poleca wydanie odpowiednich zarządzeń, aby urzędowi lekarze wet. przy wykonywaniu nadzoru weterynaryjnego kontrolowali stosowanie przepisów w. w. Rozporządzenia, a w szczególności, aby zwracali uwagę na następujące wymogi:

1) Wędliny i inne wyroby masarskie przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu do spożycia w miejscu sprzedaży wytwórcy, o ile są własnego wyrobu i o ile w miejscu sprzedaży na dostępnym i widocznym miejscu jest umieszczony wyraźny napis: „wędliny własnego wyrobu" nie wymagają zaopatrzenia w plomby.
2) Wędliny i inne wyroby masarskie przeznaczone do sprzedaży lub innego obiegu do spożycia w miejscowości, gdzie były wyprodukowane, lecz nie we własnym miejscu sprzedaży wytwórcy, winny być zaopatrzone w plomby wytwórcy.
3) Wędliny i inne wyroby masarskie wytworzone (wyprodukowane) w innej miejscowości niż miejsce ich wprowadzenia do obrotu, powinny być zaopatrzone w plomby wytwórcy oraz w świadectwa pochodzenia i zdrowotności, wystawione przez właściwego obwodowego lekarza weterynaryjnego.

Jednocześnie Ministerstwo prosi o spowodowanie w porozumieniu z właściwymi władzami, aby przepisy paragrafu 40 w. w. Rozporządzenia były ściśle przestrzegane oraz, aby wytwórcy wędlin i innych wyrobów masarskich zaopatrzyli się w odpowiednie plombownice i wystarczające ilości plomb.

zał. 1.) wzór świadectwa pochodzenia i zdrowotności przetworów wędliniarskich.

DYREKTOR DEPARTAMENTU
(—) Armiński

URZĄD WOJEW. ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wet. III. D/5-2528/45 Katowice, 29. grudnia 1945 r.

**w sprawie obrotu przetworami mięsnymi (wędlinami innymi wyrobami mięsnymi).**

do wiadomości, przestrzegania i dopilnowania wykonania otrzymują powiatowi lekarze wet. (wszyscy) z poleceniem podania do wiadomości rej. lekarzom wet. i ścisłego przestrzegania.

Za Wojewodę:
Naczelnik Wydziału Weterynarii
(—) Wójcicki Bronisław

wzór 1

## ŚWIADECTWO POCHODZENIA
i zdrowotności przetworów wędliniarskich

Pan .................... z ....................

gmina .................... powiat ....................

województwo .................... wywozi z ....................

.................... do .................... następujące

przetwory wędliniarskie (rodzaj ilość itp.) ....................

........................................

........................................

wymienione powyżej przetwory, zaopatrzone w plomby z napisem ....................

pochodzą ze zwierząt poddanych ubojowi w rzeźni ....................

.................... i zbadanych przeze mnie przed ubojem i po uboju oraz uznanych za zdatne do spożycia bez ograniczeń i wolne od włośni.

.................... dnia .................... 19

lekarz weterynaryjny
(podpis)

---

**99**

Ministerstwo Komunikacji
Departament Dróg Kołowych
Nr IX-4/135/1/45 Warszawa, dnia 21. grudnia 1945 r.

Do
Wszystkich Urzędów Wojewódzkich Wydz. Kom.
Rejonowych Kierownictw Odbudowy Mostów drogowych w Kielcach, Płocku i Tczewie.
Państwowych Kamieniołomów w Zagnańsku
Państwowych Klinkierni w Zamościu

W załączeniu przesyła Ministerstwo Komunikacji Dep. Dróg Koł.:

1) odpis zarządzenia Ministerstwa Przemysłu (Biuro Prawne) z dnia 31 października 1945 r. Nr BP: IV/1/3/372/45/M;
2) odpis pisma Centrali Sprzedaży Kamienia Nr. K 6/45, równocześnie zawiadamia, że prowizoryczne zapotrzebowanie materiałów dla całego Państwa do robót drogowych na 1946 r. zostanie przedstawione w/w Centrali p. Dep. Dróg Kołowych — natomiast szczegółowe zapotrzebowania należy **kierować bezpośrednio do Centrali Sprzedaży Kamienia,** podając dokładne: a) **terminy,** b) **wielkość partii dostawy,** c) **stacje docelowe,** d) **sortymenty materiałów** itp. szczegóły tyczące się dostawy.

Co się tyczy cen sprzedażnych, to te obecnie są ustalane w bezpośrednim porozumieniu Min. Kom. Dep. Dróg Kołowych z Min. Przemysłu.

Ceny te będą we właściwym czasie podane Wydziałom Komunikacyjnym i w/w Kierownictwom do wiadomości.

Brak tych cen nie może wstrzymywać udzielania zamówień w/w Centrali w granicach przydzielanych kredytów.

p. o. Dyrektor Departamentu
(—) Inż. Al. Gajkowicz.

MINISTERSTWO PRZEMYSŁU
BIURO PRAWNE
BP/IV/1/3/372/45/M Dnia 31 października 1945 r.

## ZARZĄDZENIE

Zarządzam utworzenie instytucji pod nazwą „Centrala Sprzedaży Kamienia" nazwanej poniżej w skróceniu „Centralą" z siedzibą w Warszawie.

Centrala powyższa obejmuje zakresem swego działania teren cały Rzeczypospolitej Polskiej.

Posiada ona osobowość prawną i stanowi odrębną jednostkę podporządkowaną organizacyjnie Centralnemu Zarządowi Przemysłu Materiałów Budowlanych, prowadzoną według zasad handlowych, przewidzianych dla skomercjalizowanych przedsiębiorstw państwowych z uwzględnieniem potrzeb gospodarczych Państwa i przemysłu kamieniołomowego.

Przedmiotem działania Centrali jest zbyt na zasadach wyłączności całej produkcji zakładów pracy podporządkowanych Zjednoczeniom Kamieniołomów. W tym zakresie działania Centrala jest podporządkowana Departamentowi Zaopatrzenia Ministerstwa Przemysłu, względnie Centralnemu Zarządowi Przemysłu Materiałów Budowlanych w ramach uprawnień przyznanych mu przez Departament Zaopatrzenia.

Na czele Centrali stoi Dyrektor, powoływany i odwoływany przez Ministra Przemysłu na wniosek Naczelnego Dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Budowlanych.

Dyrektor reprezentuje Centralę wobec władz i osób i podpisuje samodzielnie w jej imieniu.

Centrala ma prawo prowadzenia na własny rachunek operacji finansowych, związanych z jej zakresem działania.

Do zaciągania zobowiązań, zawierania umów, wystawiania pełnomocnictw i do wszystkich innych czynności, wychodzących poza zakres zwykłego zarządu wymagany jest podpis Dyrektora oraz osoby upoważnionej przez Naczelnego Dyrektora Centralnego Zarządu Przemysłu Materiałów Budowlanych do łącznego podpisywania.

Dyrektor ma prawo delegowania do czynności, wchodzących w zakres jego działania osób, które będą go zastępowały zawsze we dwie łącznie w ramach pełnomocnictwa, udzielonego im przez Dyrektora.

Minister Przemysłu:
(—) H. Minc

CENTRALA SPRZEDAŻY KAMIENIA
Warszawa, ul. Al. Jerozolimskie 103

*Do Ministerstwa Komunikacji*
*Departament Dróg Kołowych.*

Aktem erekcyjnym Ministra Przemysłu Nr. BP/IV/1/3/372/45/M z dnia 31. X. 45 r. została powołana *Centrala*

*Sprzedaży Kamienia* z prawem zbytu produkcji kamieniołomów na zasadach wyłączności na terenie całego obszaru R. P.

Centrala Sprzedaży Kamienia rozpoczęła swoją działalność z dniem 1 grudnia br. i biuro jej mieści się w Warszawie przy ul. Al. Jerozolimskie 103, m. 11.

W związku z powyższym zwracamy się z prośbą o kierowanie wszystkich zamówień na materiały kamienne do naszego biura.

Jednocześnie prosimy o podanie nam w terminie do dnia 15 grudnia br. zapotrzebowania na materiały kamienne na rok 1946 z dokładnym podaniem gatunków, ilości oraz w przybliżeniu terminów dostaw i miejsc przeznaczenia.

Zaznaczamy, że ceny na poszczególne materiały kamienne są ustalane przez Departament Ekonomiczny Ministerstwa Przemysłu i obowiązują na obszarze całego Kraju.

O powyższym proszę zawiadomić wszystkie podległe I-ej i II-ej instancji służby.

Centrala Sprzedaży Kamienia
Warszawa, ul. Al. Jerozolimskie 103.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Komunikacyjny
Nr Kom. 1/8/118 Katowice, dnia 11. 1. 1946 r

**w sprawie Centrali Sprzedaży Kamienia.**

Wszystkie Powiatowe Zarządy Drogowe,
Wydziały Techniczne Zarządów Miejskich miast wydzielonych.

Podając powyższe odpisy rozporządzeń Ministerstwa Komunikacji z dnia 21. 12. 1945 r. Nr IX-4/135/1/45 i Ministerstwa Przemysłu (Biuro Prawne) z dnia 31. 10. 1945 r. BP/IV/1/3/372/45/M oraz pisma Centrali Sprzedaży Kamienia do Ministerstwa Komunikacji (bez daty) Nr 6/45 do wiadomości Urząd Wojewódzki poleca w związku z powyższym przedstawiać niezwłocznie Urzędowi Wojewódzkiemu zapotrzebowania na materiały kamienne na cele drogowe na najbliższy okres robót wiosennych (I i II kwartał 1946 r.) podając żądane przez Ministerstwo Komunikacji dane: t. j.

a) terminy dostaw z wymienieniem na jaką drogę, jaka długość odcinka (od km do km) i na jaki cel (czy na budowę czy przebudowę, pogrubienie lub remont cząstkowy),
b) ilość metrów sześciennych lub ton dostawy,
c) stacje kolejowe docelowe,
d) sortyment materiałów.

Przy tym należy specjalnie zaznaczyć co do partii dostaw, które już zostały zamówione u dostawców, po jakiej cenie zostały odnośne materiały kamienne zakupione i czy została zawarta umowa na dostawę, dołączając odpis tej umowy, wreszcie wiele materiałów kamiennych zostało już dostarczonych na poczet danego zamówienia.

Za Wojewodę:
(—) Dr. Kaufman, Naczelnik Wydziału

**100**

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Nr. III. S. 14686/45 Warszawa, dnia 14 stycznia 1946 r.

Do Obywateli Wojewodów (wszystkich)
Prezydentów m. st. Warszawy i m. Łodzi.

**w sprawie ochrony mieszkań pracowników delegowanych służbowo.**

Poszczególne Ministerstwa i ich komórki organizacyjne dość często delegują służbowo swoich pracowników na dłuższy okres czasu poza miejsce ich zwykłego urzędowania. Ostatnio np. Biuro Rewindykacji i Odszkodowań Wojennych Ministerstwa Przemysłu wysyła swoich przedstawicieli na tereny Niemiec, Austrii i Czechosłowacji w celu poszukiwania urządzeń, maszyn, dzieł sztuki i t. p. wywiezionych przez okupanta zagranicę. Pracownicy ci przebywać będą zagranicą niejednokrotnie przez kilka miesięcy pozostawiając rodziny swoje w dotychczas zajmowanych mieszkaniach. Taki sam stan rzeczy zachodzi w wypadku, gdy pracownicy służb publ. przenoszeni są służbowo do innych miejscowości, gdzie nie mają możności przesiedlania swych rodzin z uwagi na przejściowy brak pomieszczeń w nowym miejscu służby i muszą z konieczności pozostawić rodziny w dotychczasowym miejscu zamieszkania.

Fakt wyjazdu w takich okolicznościach w niczym nie zmienia stosunku służbowego tych pracowników i w żadnym wypadku wyjazd taki nie może posłużyć za pretekst do pozbawienia ich rodzin samodzielnych mieszkań względnie pomieszczeń sublokatorskich.

W związku z tym, mając na uwadze zapewnienie delegowanym pracownikom spokoju o los pozostawionych rodzin, proszę Obywateli Wojewodów — Prezydentów miast o spowodowanie, iżby miejskie wzgl. gminne organa gospodarki lokalami, przed zadysponowaniem tego rodzaju mieszkań i włączeniem ich do liczby „wolnych" lokali, uprzednio zwracały się o wiążącą w tym względzie opinię władz przełożonych zainteresowanych pracowników.

Minister: (—) Dr. Wł. Kiernik.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
L. dz. Og. 75/e/1/46 Katowice, dnia 4 lutego 1946 r.

Ob. Ob. Starostom Powiatowym
i Prezydentom miast wydzielonych (wszystkim)

**w sprawie ochrony mieszkań pracowników delegowanych służbowo.**

udziela się do wiadomości z prośbą o wydanie właściwych zarządzeń organom mieszkaniowym, istniejącym na tamtejszym terenie.

Za Wojewodę:
(—) Dr *Wierzbiański,* Naczelnik Wydz. Ogólnego

**101**

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Wojskowy
Nr. Wojsk. II. 16/5300/45
Katowice, dnia 14 stycznia 1946 r.

**w sprawie ewidencji koni i wozów — wpisy i wykazy.**

Ob. Ob. Starostowie powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych.

Wobec niejednolitego załatwiania spraw przez Referentów wojsk. w dziale ewidencji koni, wozów i uprzęży oraz samego prowadzenia ewidencji koni i skorowidzów wyjaśnia się następujące sprawy:

a) Powiatowe Biura Rolne nie są uprawnione do występowania wobec właścicieli i posiadaczy zwierząt pociągowych z żądaniem spełnienia przez nich ciążących obowiązków wynikających z postanowień art. 11 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 8 listopada 1927 r. o obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mech. i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 502 z r. 1939), które to prawo posiadają jedynie władze administracji ogólnej.

b) dla zarejestrowania ogierów i klaczy rozpłodowych w myśl ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 254) wykorzystaja Powiatowe Biura Rolne te dnie, w których zarządzony będzie przegląd koni przez Starostwa (Zarządy Miejskie) na skutek otrzymanych w tym kierunku pisemnych zarządzeń z Urzędu Wojewodzkiego uzgodnionych z władzami wojskowymi i Śląską Izbą Rolniczą na co zwróciło specjalną uwagę Ministerstwo Administracji Publicznej w zarządzeniu Nr 2222 wojsk. z dnia 17 grudnia 1945 r. przesłanym Urzędowi Wojewódzkiemu,

c) księgi ewidencyjne koni oraz skorowidze do tychże prowadzą Zarządy Miejskie i Gminne,

d) konie zapisywane są do jednej księgi ewidencyjnej z adnotacją klasyfikacji koni w rubryce 9—14,

e) w rubryce „15" zwolniony — wpisuje się jedynie następujące słowa „klacz zarodowa" lub „ogier licencjonowany".

f) wszelkie poprawki (skreślenia) dokonuje się czerwonym atramentem z opisaniem skreśleń lub poprawek w rubryce „18" — Uwagi,

g) wydawanie duplikatów dowodów tożsamości konia może mieć miejsce po uprzednim dokonaniu formalności

obowiązujących starającego się o duplikat w myśl ogólnych zasad obowiązujących przy zgłoszeniu utraty dokumentów,

h) numer dowodu tożsamości konia wpisywać w rubryce „3" ewidencji koni w liczniku, w mianowniku zarezerwowane jest miejsce na litery serji dowodów tożsamości koni, które na razie nie umieszcza się,

i) numer dowodu tożsamości konia (ewidencyjny) umieszczony na okładce dowodu tożsamości konia nie pokrywa się z liczbą umieszczoną w samej treści dowodu tożsamości konia, która to liczba odpowiada pozycji kolejnego wpisu do księgi ewidencyjnej koni,

j) Urzędowi Wojewódzkiemu przedkładać wykazy ilościowe koni tylko rocznikami a nie kategoriami klasyfikacji w terminach określonych zarządzeniem Urzędu Wojewódzkiego Nr. Wojsk. II. 16/3032 z dnia 5 września 1945 r.,

k) wszelkie inne wykazy, o których mowa w zarządzeniu Urzędu Wojewódzkiego Nr. Wojsk. II. 16/4371 z dnia 19 listopada 1945 r. przesyłać należy do R. K. U.,

l) sprawozdawczość o drukach ścisłego zarachowania jakiemi są druki dowodów tożsamości konia wykonywać terminowo i ściśle według wytycznych oraz wzorów podanych do wiadomości zarządzeniem Urzędu Wojewódzkiego Nr. Wojsk. II. 25/c/3771 z dnia 12 października 1945 r. umieszczając na pierwszym miejscu sprawozdania wyszczególnienie stanu ilości druków w ostatnim dniu uprzedniego miesiąca.

Zarządzenie niniejsze ma charakter normatywny i ma być stale przechowywane w teczce „Zbiór przepisów i zarządzeń ogólnych".

Za Wojewodę:
(—) Dr *Skulicz,* Naczelnik Wydziału Wojskowego

---

## 102

PREZES RADY MINISTRÓW
Nr. 20-6/1. Warszawa, dnia 16 listopada 1945 r.

## OKÓLNIK NR 66.
### w sprawie wyjazdów za granicę delegacji handlowych

Do **Ministerstwa** (wszystkich) w miejscu.

W związku z zachodzącymi przypadkami wysyłania za granicę przez poszczególne Ministerstwa i Urzędy, w sprawach wchodzących w zakres handlu zagranicznego delegacyj lub poszczególnych przedstawicieli bez uprzedniego porozumienia się z Ministerstwem Żeglugi i Handlu Zagranicznego

**zarządzam:**

Wszelkie wyjazdy za granicę w sprawach objętych zakresem działania Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego mogą być dokonywane wyłącznie za zgodą i pośrednictwem tego Ministerstwa.

Urząd delegujący kieruje w tym celu do Ministerstwa Żeglugi i Handlu Zagranicznego odpowiednie pismo, uzasadniające potrzebę wyjazdu i zawierające skład osobowy delegacji, cel wyjazdu, czas pobytu i projektowane koszta delegacji, które w zasadzie obciążają budżet Urzędu delegującego.

Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego opiniuje celowość wyjazdu i składu osobowego oraz czas pobytu, uzgadnia z Ministerstwem Skarbu koszta delegacji i przeprowadza przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych formalności paszportowe.

Prezes Rady Ministrów:
*(—) Edward Osóbka-Morawski*

MINISTERSTWO ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
Departament Administracyjny
L. dz. IV. 20729/45 Warszawa, dn. 22. stycznia 1946 r.

## PISMO OKÓLNE
### w sprawie wyjazdów za granicę delegacyj handlowych.

**Do Ob. Ob. Wojewodów (wszystkich).**

Powyżej umieszczony okólnik Nr 66 Ob. Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 1945 r. Nr. 20-6/1 w sprawie wyjazdów za granicę delegacyj handlowych, Ministerstwo Administracji Publicznej przesyła do wiadomości i stosowania.

Dr E. Iserzon, Dyrektor Departamentu.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Ogólny
L. Og. 26/b/1 46.

Katowice, dnia 4. lutego 1946 r.

**W sprawie wyjazdów za granicę delegacyj handlowych.**

**Wydziałom Urzędu Wojewódzkiego** (wszystkim).

Udziela się odpis reskryptu Ministerstwa Administracji Publicznej z 22 stycznia 1946 r. L. dz. IV. 20729/45 do wiadomości.

Dr Wierzbiański, Naczelnik Wydziału Ogólnego.

---

## 103

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI
Wydział Weterynarii
Wet. I. B 4—4/46 Katowice, dnia 7 lutego 1946 r.

Starostwa (pow. lekarze weterynarii).

### w sprawie zwalczania świerzbu koni.

Pismem z dnia 31. stycznia 1946 r., Wet. 2—I—7/3 Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych stwierdza, że akcja zwalczania świerzbu koni na terenie Województwa nie dała dotychczas zadawalających wyników, mimo wydanych w tym kierunku zarządzeń.

W związku z tym Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski poleca bezzwłocznie zorganizować energiczną walkę z tą epizoocją, głównie w oparciu zwalczania świerzbu koni na leczeniu dwutlenkiem siarki w komorach gazowych.

W tym celu należy o ile to dotychczas nie zostało uskutecznione bezzwłocznie przystąpić do budowy komór gazowych w ilości zależnej od nasilenia świerzbu w powiecie.

W siarkę i mazidła powiatowi lekarze wet. zaopatrywać się winni za pośrednictwem tut. Urzędu.

Leczenie w komorze gazowej winno bezwzględnie pozostawać pod kierunkiem lekarza weterynaryjnego.

Całą akcję zwalczania świerzbu przeprowadzać należy w myśl tut. instrukcji z dnia 19. 6. 1945 r. Wet. I. B/4—986 45, a w szczególności uwzględniając prowadzenie dziennika czynności.

Powiatowy lekarz weter. winien opracować plan zwalczania świerzbu koni w powiecie z uwzględnieniem kolejności doprowadzania koni do poszczególnych komór gazowych w określonych dniach. Właściciel konia wykonuje wszelkie prace związane z leczeniem oraz ponosi koszty leczenia koni. Opłata za każde gazowanie konia wynosi zł 120.— plus koszty mazideł względnie innych leków nie dostarczonych przez właściciela do leczenia części odkrytych. Trzykrotne gazowanie wraz z siarką nie może przekraczać kwoty 400 zł. Kwota uzyskana z leczenia koni w komorze gazowej ma służyć na zakup siarki, konserwację komory i wynagrodzenie lekarza wet. i sił pomocniczych zajętych przy gazowaniu.

Ministerstwo znosi na terenie całego kraju opłaty na fundusz weterynaryjny z tytułu leczenia koni na świerzb.

Wraz z gazowaniem koni należy odkazić w komorze uprząż, koce i t. p. Równocześnie z każdorazowym gazowaniem należy przeprowadzić w zagrodzie zapowietrzonej przy pomocy dezynfektorów odkażenie stajen i wszystkich sprzętów stykających się z chorymi końmi. Do odkażenia należy używać dostępnych środków dezynfekcyjnych, po uprzednim gruntownym mechanicznym oczyszczeniu stajen. Wyznaczeni dezynfektorzy winni prowadzić odpowiedni dziennik czynności kontrolowany przez powiatowego lekarza wet.

Podkreśla się, że równoczesne gazowanie i leczenie części odsłoniętych koni oraz dezynfekcja zagród zapowietrzonych stanowi całość leczenia, od którego nie wolno odstępować.

W związku z koniecznością uintenzywnienia akcji zwalczania świerzbu u koni powiatowi lekarze wet. winni nawiązywać stałą współpracę ze Związkiem Samopomocy Chłopskiej na terenie powiatu celem wyznaczenia przez Związek odpowiedniej ilości członków Związku Samopomocy Chłopskiej jako personelu pomocniczego do kierowania odkażeń stajen. Powiatowi lekarze wet. winni personel ten odpowiednio przeszkolić i wyznaczyć im teren działania niezależnie od tego należy zwrócić się do Samorządów powiatowych

i gminnych z prośbą o współpracę i pomoc finansową w wynagrodzeniu personelu pomocniczego, a to z uwagi na obecny stan świerzbu wyniszczający pogłowie końskie i obniżający siłę pociągową koni, co wobec zbliżających się robót polnych jest szczególnie groźne.

Akcja zwalczania na terenie poszczególnych powiatów kontrolowana będzie przez Naczelnika Wydziału Weterynarii tut. Urzędu, — za wszelkie zaniedbanie czyni się osobiście odpowiedzialnymi powiatowych lekarzy wet.

Wojewoda: wz. Arka Bożek, Wicewojewoda.

---

**104**

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

I. cz.: Pra I/10—172/45 Katowice, dnia 12. 2. 1946 r.

## KOMUNIKAT

**w sprawie reaktywowania Sądu Pracy w Katowicach.**

Na podstawie pisma Przewodniczącego Sądu Pracy w Katowicach z dnia 28. 1. 1946 r. Prez. 25/46 podaje się do wiadomości, że dnia 15. 1. 1946 r. został reaktywowany i rozpoczął swoją działalność Sąd Pracy w Katowicach.

Lokal Sądu Pracy mieści się w Katowicach przy ul. Wita Stwosza 17, II p. (Gimnazjum Św. Jacka), gdzie należy kierować wszelką korespondencję.

Za Wojewodę:
wz. (—) Koniarek, p. o. Naczelnika Wydziału.

---

# DZIAŁ NIEURZĘDOWY

## REJESTR STOWARZYSZEŃ.

(Przedruk z Monitora Polskiego Nr 2 z dnia 5 stycznia 1946 r.)

**Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski.**

Na zasadzie postanowienia Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego z dnia 20 września 1945 r. Nr SP II-78/75 wciągnięto w dniu 21 września 1945 r. do rejestru stowarzyszeń i związków Urzędu Wojewódzkiego Śląsko-Dąbrowskiego pod nr 7 stowarzyszenie pod nazwą: „Związek Zawodowy Pracowników Państwowych Województwa Śląsko-Dąbrowskiego", stowarzyszenie zarejestrowane z siedzibą w Katowicach.

Teren działalności: Województwo Śląsko-Dąbrowskie.

Cel stowarzyszenia i środki działania: a) zorganizowanie wszystkich pracowników państwowych Województwa Śląsko-Dąbrowskiego, tak umysłowych jak i fizycznych w jednolitym Związku Zawodowym, b) zapewnienie członkom Związku pełnej obrony ich interesów zawodowych, ekonomicznych i kulturalnych, oraz udzielenie im pomocy i poparcia w każdej możliwej — w ramach rozporządzalności — a prawnie dopuszczalnej formie, c) polepszenie warunków pracy i płacy członkom Związku oraz podniesienia ich stopy życiowej, d) współdziałanie z odpowiednimi placówkami służbowymi w kierunku podniesienia dyscypliny i wydajności pracy zawodowej oraz kwalifikacji zawodowych członków Związku, e) krzewienie wśród członków Związku poczucia godności i solidarności zawodowej oraz podniesienie ich stanowiska społecznego i karności organizacyjnej, f) współpraca z odpowiednimi organami państwowemi w budownictwie demokratycznego życia państwowego, społecznego i gospodarczego.

Imiona i nazwiska założycieli: Mgr J. Mazurek, dr Stanisław Serwin, dr Edward Zajdel, Bolesław Pańta, mgr Aleksander Woldański, Tadeusz Axentowicz, mgr Konopka Paweł, Tadeusz Dobrucki, Teodor Sznober, Zygmunt Eugeniusz, Karol Piechaczek, Michał Bedlicki, Karol Kotas, Władysław Wnęk, Stefania Kuźniar.

Czas trwania stowarzyszenia: nieograniczony.

---

## WYDAWNICTWA.

**Śląski Informator Przemysłowy.**

W lutym 1946 r., ukazał się pierwszy numer **Śląskiego Informatora Przemysłowego**, wydawany przez Referat Prasowy Wydziału Przemysłowego Województwa Śląsko-Dąbrowskiego. Wydawnictwo ma charakter ściśle informacyjny.

Zasięgiem swym obejmuje przemysł Centralny Węglowy i Hutniczy, przemysły branżowe Zjednoczeń Południowych, Oddziały przemysłowe, powiatowe i miejskie, Izbę Przemysłową, Izbę Rzemieślniczą, Wojewódzką Dyrekcję Przemysłu Miejscowego Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Transport, Inspekcję Pracy, kwestie skarbowe związane z przemysłem, oraz kontrolę pracy zakładów i przedsiębiorstw zarówno państwowych jak i prywatnych.

Śląski Informator Przemysłowy ma za zadanie informować o odbudowie i rytmie pracy przemysłu śląskiego.

---

## OGŁOSZENIA SĄDOWE

**Lista ławników Sądu Okręgowego w Gliwicach**

powołanych do sądzenia spraw w postępowaniu doraźnym w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa.

1. Adamczyk Szczepan, Gliwice, ul. Młyńska 10,
2. Akselrad Majer, Gliwice, ul. Arakońska 12,
3. Bartuszek Juljan, Gliwice, ul. Chorzowska 73,
4. Banaczkowski Franciszek, Gliwice, ul. Poprzeczna 6,
5. Burkowiecki Anatol, Gliwice, ul. Kosów 8,
6. Bednarczyk Wilhelm, Gliwice, ul. Gen. Sikorskiego 32,
7. Bednarz Józef, Gliwice, ul. Sztygarska 11,
8. Biedroń Stefan, Gliwice, ul. Gen. Sikorskiego 95,
9. Burawski Marcin, Gliwice, ul. Opolska 25,
10. Benisz Józef, Gliwice, ul. Fabryczna 40 b,
11. Bator Stanisław, Gliwice, ul. Karola Miarki 5,
12. Berszakiewicz Józef, Gliwice, ul. Zwycięstwa 24,
13. Baśkiewicz Wacław, Gliwice, ul. Długosza 13,
14. Czajkowski Ignacy, Gliwice, ul. Owsiana 15,
15. Ciesielski Stanisław, Gliwice, ul. Zwycięstwa 1,
16. Czekański Alfred, Gliwice, Mikołowska 1,
17. Ciszewski Zygmunt, Gliwice, ul. Pszczyńska 14,
18. Czyż Stanisław, Gliwice, ul. Rudzka 65,
19. Czański Stefan, Gliwice, ul. Kosynierów 4,
20. Czerwonko Stanisława, Gliwice, ul. Styczyńskiego 24,
21. Danikiewicz Stanisław, Gliwice, ul. Ziemowita 1,
22. Daszkiewicz Tadeusz Sośnica, ul. Drzymały 25,
23. Dobrowolski Jan, Gliwice, ul. Grodowa 6,
24. Dudeńko Piotr, Gliwice, Miasteczko 19,
25. Darmstädter Maksym., Gliwice, ul. Kazim. Wielkiego 3,
26. Dąbrowski Feliks, Gliwice, ul. Łabędzka 4,
27. Donajski Czesław, Gliwice, ul. Dworcowa 28 a,
28. Domański Józef, Gliwice, ul. Długosza 9,
29. Gronczewski Stanisław, Gliwice, ul. Zwycięstwa 43,
30. Głowacki Jerzy, Gliwice, ul. Fredry 3,
31. Gąsior Stefan, Gliwice, ul. Zwycięstwa 43,
32. Godlewski Marian, Gliwice, ul. Szczecińska 1,
33. Ganderski Jan, Gliwice, ul. Wróblewskiego 22,
34. Grażyński Władysław, Gliwice, ul. Korfantego 22,
35. Gnoiński Jerzy, Gliwice, ul. Piotra Skargi 17,
36. Grabowska Janina, Gliwice, ul. Wybrz. W. P. 11,
37. Horecka Michalina, Gliwice, ul. Rudzka 91,
38. Henek Wilhelm, Gliwice, ul. Piwna 1,
39. Haj Władysław, Gliwice, Paulińska 11,
40. Juszczyk Maria Gliwice, ul. Sobieskiego 31,
41. Jaks Stanisław, Gliwice, ul. Dworcowa 4,
42. Jędrzejczyk Piotr, Gliwice, ul. Dworcowa 16,
43. Jacoby Jan, Gliwice, ul. Sowińskiego 8,
44. Kudła Stanisław, Gliwice, ul. Drozdowa 16,
45. Krajka Zbigniew, Gliwice, ul. Kłodnicka 12,
46. Kwinta Władysław, Gliwice, ul. Raciborska 13,
47. Korol Jerzy, Sośnica, ul. Gen. Sikorskiego 95,
48. Kazimierczak Ludwik, Gliwice, ul. Lipowa 1,
49. Kucharski Piotr, Gliwice, ul. Moniuszki 8,
50. Kacperski Witold, Gliwice, ul. Narożna 4,

51. Kamiński Marian, Gliwice, ul. Dworcowa 18,
52. Kondracki Aleksander, Gliwice, ul. Dworcowa 34,
53. Karmański Antoni- Gliwice, ul. Doln. Wałów 17,
54. Kryszka Antoni, Gliwice, ul. Sobieskiego 5,
55. Kłoska Eugeniusz, Gliwice, ul. Klasztorna 25,
56. Kustalowa Anna, Gliwice, ul. Styczyńskiego 22,
57. Kowalczyk Hilary, Gliwice, ul. Dworcowa 4,
58. Kolek Antoni, Gliwice, ul. Ułańska 10,
59. Kuklinski Jarosław, Gliwice, ul. Bankowa 11/13,
60. Krasnowski Jan, Gliwice, ul. Kościuszki 34,
61. Lubański Władysław, Sośnica, ul. Dr Korczaka 22,
62. Lis Zygmunt, Gliwice, ul. Ligonia 6,
63. Ludwin Adam, Gliwice, ul. Głowackiego 35,
64. Lisowski Stefan, Gliwice, ul. Lompy 13,
65. Łukaszewski Stanisław, Gliwice, ul. Chmielna 19.
66. Łukaszewicz Stanisław, Gliwice, ul. Chodkiewicza 13,
67. Łodej Józef, Gliwice, ul. Rudzka 50,
68. Łobasiewicz Aleksander. Gliwice. ul. Kościuszki 9, m. 4,
69. Łącki Kazimierz, Gliwice, ul. Stelmacha 2,
70. Mikunicki Marian, Gliwice, ul. Mickiewicza 67,
71. Majewski Marceli, Gliwice, Płowiecka 25,
72. Michoński Stefan, Gliwice, ul. Sobieskiego 20,
73. Malanowicz Andrzej, Gliwice, ul. Pszczyńska nr 29/31,
74. Marliński Ferdynand, Gliwice, ul. Ligonia 32,
75. Mazurek Tadeusz, Gliwice, ul. Kościuszki 9,
76. Nowosielski Józef, Gliwice, ul. Długosza 15,
77. Nocoń Robert, Gliwice, ul. Częstochowska 4,
78. Niczka Henryk, Gliwice, ul. Poprzeczna 5,
79. Nasiennik Władysław, Gliwice, ul. Klasztorna 25,
80. Olszowski Zygmunt, Gliwice, ul. Drozdowa 10,
81. Ożarowski Stefan, Sośnica, ul. G. Sikorskiego 107,
82. Ostrowski Jan, Gliwice, ul. Fabryczna 40,
83. Pięta Stefan, Gliwice, ul. Krakusa 3, m. 2,
84. Piwowski Czesław, Gliwice, ul. Częstochowska 1,
85. Potemski Tadeusz, Gliwice, ul. Ligonia 4 b,
86. Pytel Tadeusz, Gliwice, ul. Sobieskiego 4,
87. Pająk Zygmunt, Gliwice, ul. Korfantego 8,
88. Pietrzyk Czesław, Gliwice, ul. Ziębia 5,
89. Popławski Konstanty, Gliwice, ul.Styczyńskiego 4,
90. Piątkowski Zenon, Gliwice, ul. Ligonia 24,
91. Puzio Franciszek, Gliwice, ul. Skowrończa 31,
92. Rokicki Aleksander, Gliwice, ul. Styczyńskiego 44,
93. Redler Józef, Gliwice, ul. Zabrska 22,
94. Romik Władysław, Gliwice, ul. Korfantego 20,
95. Rybczyński Stanisław, Gliwice, ul. Basztowe 3,
96. Reszczyński Stanisław, Gliwice, ul. Zwycięstwa 22,
97. Smajda Witold, Gliwice, ul. Mickiewicza 16,
98. Smietański Józef, Gliwice, ul. Zwycięstwa 43,
99. Słoński Franciszek, Gliwice, ul. Wandy 15,
100. Stemplewski Adam, Gliwice, ul. Wojtowa Wieś 7,
101. Sołtysik Tadeusz. Gliwice, ul. Zygm. Starego 14,
102. Szląząk Marian, Gliwice, ul. Młyńska 10,
103. Stoberski Henryk, Gliwice, ul. Zwycięstwa 11,
104. Szlachcic Feliks, Gliwice, ul. Korfantego 16,
105. Stolarski Jan, Gliwice, ul. Ułańska 3,
106. Szubert Konrad, Gliwice, ul. Bankowa 11/13,
107. Tuszyński Bogdan, Gliwice, ul. Mickiewicza 65,
108. Trzcionka Teodor, Gliwice, ul. Zwycięstwa 28,
109. Urbańczyk Jan, Gliwice, ul. Młyńska 10,
110. Welichiewicz Michał, Gliwice, ul. Chodkiewicza nr 18,
111. Wawryk Jan, Gliwice, ul. Wrocławska 11,
112. Wróblewski Stanisław, Gliwice, ul. Styczyńskiego 6,
113. Zając Emilia, Gliwice, ul. Zwycięstwa 43,
114. Zaremba Roman, Gliwice, ul. Krzywa 13,
115. Zann Jerzy, Gliwice, ul. Drozdów 4,
116. Żurkowski Aleksander, Gliwice, ul. Rudzka 44.
117. Wuttke Franciszek, Biskupice, pl. Hutniczy 9.
118. Kłosek Alojzy, Mikulczyce ul. Lompy 16,
119. Adamczyk Teodor, Zabrze, ul. Kolonii 4,
120. Przyrowski Linek, Zabrze. ul. Floriana 28,
121. Riedel Helena, Zabrze ul. Damrota 41.

**Sekretariat Prezydialny**
**Sądu Okręgowego w Gliwicach.**

---

Prezes Sądu Okręgowego w Opolu
dnia 22 lutego 1946 r.
Prez: 236/46.

18. D.

W myśl § 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 27 listopada 1945 r. — Dz. U. R. P. Nr 53, — zostali powołani na ławników w postępowaniu doraźnym i w sprawach o przestępstwa szczególnie niebezpieczne w okresie odbudowy Państwa:

1. Doroż Jan, Opole, ul. Pasieczna 3,
2. Gorzkowski Kazimierz, Opole, ul. Dwernickiego nr 16,
3. Jobczyński Bernard, Opole, ul. Ozimska 38,
4. Malczewski Kazimierz, Opole, ul. Zajączka 14,
5. Milczyński Stefan, Opole, ul. Krakowska 39,
6. Pawleta Antoni, Opole, ul. Powstańców 11,
7. Reginek Gerard, Opole, ul. Powstańców 9,
8. Świeca Jerzy, Opole, ul. Kośnego 60,
9. Zasuń Tomasz, Opole, ul. Kasztelańska 9.

---

## ZGUBIONE DOKUMENTY.

Unieważnia się zagubione zaświadczenie rejestracyjne na samochód osobowy marki „Opel-Kadet" Nr. Pr. 6544 wystawione przez Ogręgowy Urząd Samochodowy Katowice na Państwową Centralę Handlową Katowice, Zabrska 10. 302

Unieważnia się zniszczony Dyplom fryzjerski na nazwisko Sauczek Józef, zamieszkały w Dąbrowie Górniczej, Narutowicza 32. 304

Unieważniam zgubione w Tychach dowody osobiste, oraz prawo jazdy, dowód rej. motocykla PR 66906, zaświadczenie rejestr. RKU Pszczyna, na nazwisko Krzyżanowski Alojzy, Tychy — ur. 30. 3. 15. 28/P.

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową Nr 71/45 wystawioną przez Starostwo Powiatowe Nysa na nazwisko Tomera Jan, zamieszkały Nysa. 305

Unieważnia się zgubioną legitymację służbową wystawioną przez Inspektorat Szkolny Zabrze na nazwisko Szumańska Aniela, zamieszkała w Zabrzu. 306

Unieważnia się zgubioną kartę ewidencyjną na motocykl marki B. M. W. nr M. 66667, wystawioną przez Państwowy Urząd Samochodowy w Warszawie na Ministerstwo Aprowizacji i Handlu Katowice. 308

Unieważnia się zgubione dokumenty na samochód półciężarowy marki „Mercedes" nr rej. C 66014, nr silnika i podwozia 90460, kartę rejestr. dowód rejestr., oraz paszport wystawiony na Powiatowy Urząd Bezpieczeństwa Publicznego w Pszczynie. Własność samochodu, Rybnicka Fabryka Maszyn w Rybniku. 309

Unieważnia się skradzioną legitymację służbową wystawioną przez Urząd Wojewódzki Śląsko-Dąbrowski na nazwisko Dorobisz Stanisław, Katowice. 324

*RED. I ADMIN.:* Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 244, tel. 444 i 452, adm.-pok. 242, tel. 356. *ZA REDAKCJE: Dr. Piotr Bałowski.*

*PRENUMERATA:* Roczna 360,— zł, półroczna 180,— zł, kwartalna 90,— zł. Prenumerata powinna być opłacana najpóźniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem każdego kwartału. Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

*CENY OGŁOSZEŃ:* Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 4,— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 2 zł, najmniejsze ogłoszenie w tym dziale 20 zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony. **Cena 16,— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego). Katowice, Francuska 33, w podw., tel. 327-54

R 1652